

vstto

Studentenweekblad
van de Leuvense Overkoepelende
Kringorganisatie

nummer 4

maandag 13 oktober

Jaargang 24 - 1997-1998

afgite - Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

KU Leuven erg gewild bij Spanjaarden en Nederlanders

Frankrijk en Groot-Brittannië nog altijd de populairsten

In het academiejaar goed op gang gekomen is, hebben ook de studenten die met een Erasmusprogramma vreemde oorden hebben opgezocht, zich geïnstalleerd. Voor Leuvense studenten zijn er in het buitenland vooral beurzen voorzien in de naburige landen. Afgaande op de cijfers van het voorbije jaar zijn Frankrijk en Groot-Brittannië het meest in trek. De KU Leuven zelf wordt dan weer het vaakst bezocht door studenten uit Spanje. In 1996-97 daalde het aantal Leuvense studenten dat werd uitgestuurd overigens gevoelig: van 649 in 1995-96 naar 572 vorig jaar, ofwel een daling van bijna twaalf procent.

Voor een belangrijk deel van de studenten is een studieperiode in het buitenland een onlosmakelijk deel van de licentieopleiding geworden. Kennismaking met een andere cultuur, avontuur of een vervolmaking van de opleiding vanuit nieuwe perspectieven zijn enkele van de belangrijke redenen om de koffers te pakken. Ook wordt een jaartje 'Erasmussen' in het buitenland vaak gezien als een jaar van zelfstandig leren leven, waarbij het studeren in beperkte zin niet altijd op de eerste plaats komt.

Dat heeft evenwel niet noodzakelijk negatieve gevolgen voor de studieresultaten. Integendeel, wie vanuit Leuven naar een andere plek in Europa trekt, komt zelden met een mindere uitslag naar huis. Hoewel, volgens prof Van den Auweele, Erasmusköördinator van de faculteit Rechten, is die trend aan het ombarigen: "Vroeger was het misschien zo dat wie op Eras-

mus vertrok bijna automatisch een betere uitslag haalde. Maar het is mijn persoonlijke indruk — en ik wil daar heel omzichtig in zijn — dat die situatie nu meer in evenwicht komt. De omzetting van de punten (in het buitenland wordt een gelijkwaardige examenprestatie vaak hoger gekwoteerd, zodat er om tot een 'realistische' Leuvense uitslag te komen, een rekonversie van de punten wordt doorgevoerd) gebeurt tegenwoordig heel wat ernstiger. Bij rechten komen wij alleszins tegenwoordig ook wel eens gebuisde Erasmusstudenten tegen. En wij van onze kant durven nu ook al eens een buis uitdelen."

Met Erasmus een andere bestemming opzoeken blijft een zaak van de humane wetenschappen. Letteren (117), economie (114) en rechten (109) verdeelden het voorbije academiejaar onder hun drieën ongeveer zestig procent van de beurzen. Dat staat in schril contrast met bijvoorbeeld landbouwingenieur (10), lichamelijke opvoeding (13) en eksakte wetenschappen (20). Een verklaring hiervoor kan zijn dat het Erasmusproject — studeren in een andere (Europese) cultuur en taal — nauwer aansluit bij de opleidingen in de geesteswetenschappen. Voor een student Germaanse biedt een tijdelijk verblijf in Oxford of Heidelberg nu eenmaal meer voordelen dan voor pakweg een sport- of een boerenkoter. Anderzijds kan het toch ook wel jammer genoemd worden dat het Erasmusproject de traditionele kloof tussen positieve en humane wetenschappen eerder lijkt te bevestigen dan te overbruggen.

Ook op het gebied van de ontvangst van buitenlandse studenten staan dezelfde fakulteiten voorop. Rechten (213), economie (133) en in mindere mate letteren (47) krijgen nagenoeg driekwart van het vreemde volk over de vloer. Van de groep buitenlandse studenten die zijn tenten in Leuven opslaat, komt — althans voor wat betreft Europa — een opvallend groot deel uit Spanje, met twee-entachtig eenheden op een totaal van 530 in 1995-96. Ook de Duitsers (53), Italianen (59), Fransen (47), Nederlanders (62) en Zweden zijn hier goed vertegenwoordigd.

Aan het eind van de jaren tachtig publiceerde Jan De Vuyst, directeur Studietoelvoorzieningen van deze unief, gedurende drie opeenvolgende jaren een rapport waarin het profiel geschetst werd van de Erasmusstudent. Een van de opmerkelijkste bevindingen was dat het project met de tijd 'demokratischer' werd. Hoewel Erasmus in de aanvangsfase een project leek dat enkel op de leest van de meer vermogende sociale groepen was geschoeid, nam al snel het aantal studenten uit de lagere groepen toe. Het feit dat een reisbeurs kon gekombineerd worden met een reguliere studiebeurs is hier niet vreemd aan. Toch vraagt De Vuyst zich af of er inmiddels niet op-

Justitie wordt in het defensief gedreven. Op het VRG-debat halen parlementsleden hard uit naar de magistratuur en in zijn nieuwe boek weerlegt Luc Huyse het beeld dat de mensen van het recht over zichzelf in stand houden. Lees erover op pagina's vijf en zeven.

(foto Ivan Put)

nieuw een elitarisering heeft plaats gevonden: "Die rapporten brachten de maatschappelijke onevenwichten duidelijk in beeld. Daardoor werden de köördinatoren zich bewust van de problematiek. Ik kan me voorstellen dat ondertussen die gevoeligheid voor dit thema weer wat is weggeëbd. Voor volgend jaar is alvast een

nieuwe studie gepland".

Bart Eeckhout

Veto gaat in de volgende nummers het onderwijssysteem, de studentenbeweging en de sfeer van een aantal Europese landen beschrijven. Dit doen we aan de hand van ervaringen van 'erasmussen'. Deze week krijgt u alvast een voorproefje op pagina 6.

binnenin

Sportheppening 8

"Als de lezers niet naar het blad komen, moet het blad naar de lezers komen", sprak de sjef van het lokale studentenweekblad. Gevolg: die van ons en pleine equipie naar het sportkot voor de plaatselijke heppening. Alwaar Veto de studentenbeperking een concrete gestalte gaf. Je verwacht immers niet zonder gevolg pistoolschieten met schermen. Zoals de erven André Coels inmiddels ook alweer een paar jaar weten.

Reclaim the Streets 12-13

En toen moesten we de straten nog gaan opeisen. Jammer van het weer, wel. Tobbäck zijn schuld natuurlijk. Het KMI is het laatste rode bastion in Vlaanderen. Bobby De Richter is toch ook bij de socialisten gegaan. Know what I mean.

Gumbbah 14

Gumbbah is een lijne vent. Nee, geen verkeerd woord over deze innemende persoonlijkheid. Geen greintje arrogantie ondanks zijn roem, antwoordt altijd keurig met twee woorden (ja/nee) bij een interview, geeft helemaal een handje bij het afscheid, raakt geen druppel alcohol aan. Als ik een hond had, zou ik hem Gumbbah noemen. Of Whiskas.

Student geneeskunde uitgewezen

Ziyad Abushima studeert eerste kan geneeskunde. Hij en zijn zus waren vier en twee jaar oud toen hun ouders uit Libië vertrokken. Zijn jongste broer is hier in Leuven geboren. Vader Abushima werkt als vrij onderzoeker aan het academisch ziekenhuis. Enkele maanden geleden vroeg hij voor de jongste zoon de Belgische nationaliteit aan. Niet lang daarna werd hij uitgenodigd bij de politie waar hem mondeling werd meegedeeld dat hij en zijn familie binnen veertien dagen het land moeten verlaten. De redenen voor deze beslissing zijn tot op heden niet duidelijk. Open Grenzen Leuven is alvast gestart met een petitie om deze toch wel weinig menselijke beslissing aan te klagen. Ziyad Abushima is vorige vrijdag op de Algemene Vergadering van Sociale Raad zijn verhaal komen doen en heeft daar een oproep gedaan aan de kringen om hem en zijn familie te steunen. Sora heeft zich alvast geëngaged om de petitie te ondertekenen en te verspreiden via de kringen.

(kd)

GROEP T

LERAARS MET VISIE

PEDAGOGISCHE HOGESCHOOL LEUVEN

Tiensevest 60 • 3000 Leuven • Telefoon 016/30 10 30 • Fax 016/30 10 40 • E-mail groep@groep.be

Grenzeloze wetenschap

De spreekwoordelijke tegenstelling tussen harde en zachte wetenschappen werd voor het eerst vastgesteld op het einde van de jaren vijftig. Van die kloof is nu al lang geen sprake meer. Ondertussen is de diversifikatie in de wetenschap zo groot geworden dat vele aparte wetenschapsdomeinen moeten worden onderkend. Het pas verschenen boek van Jan Van Pelt wil een staalkaart aanreiken van wat Vlaamse universiteiten te bieden hebben op wetenschappelijk gebied.

Naast minister-president is Luc Van den

Brande (CVP) ook minister van wetenschapsbeleid. In die functie toont hij zich een fervent voorstander van wetenschappelijk onderzoek, wat reeds bleek uit zijn toespraak bij de opening van het academiejaar. Hij praat wat graag over de kennismaatschappij en het belang van innovatie. Deze laatste mag volgens hem absoluut geen 'samenlevingsgeïsoleerd' proces zijn. Iedereen die dat wil, moet zich kunnen informeren over wat er zich binnen de onderzoeksweld afspeelt. Van den Brande ziet het tevens als de plicht van elke wetenschapper zich over zijn onderzoekswerk te verantwoorden. Daarom heeft hij bij het opstellen van de begroting voor wetenschapsbeleid een kleine uitgavepost ingelast

voor wetenschapscommunicatie. Met dat geld subsidieerde zijn ministerie het project van Jan Van Pelt: dertig Vlaamse toponderzoekers een getuigenis laten afleggen over hun dissiplie, de blinde vlekken erin en de relevantie ervan. Daarnaast zal een wetenschapsbus de Vlaamse scholen aandoen om leerlingen op een ludieke wijze in aantreking te brengen met wetenschap.

Jan van Pelt is wetenschapsjournalist en -vertaler. Luisteraars van Radio 3 kennen hem van zijn ochtendlijke 'berichten over wetenschap'. In 1994 verscheen van hem 'De vrije vlucht der hersens', een journalistiek verslag over de Vlaamse braindrain naar Noord-Amerika. In zijn nieuwe boek, 'Grenzeloze Wetenschap', benadert hij het onderzoek zelf dat door Vlamingen wordt verricht. Voor de onderwerpen in deze bundel maakte hij een keuze uit vier grote gebieden: eksakte wetenschappen (8), medische en biomedische wetenschappen (8), humane wetenschappen (9) en onderzoek in de industrie (5). Daarenboven lijkt hij

netjes de machtsverhoudingen in het Vlaamse universitaire landschap in acht te hebben genomen.

In de interviews houdt Van Pelt steeds dezelfde structuur aan. Telkens verneemt de lezer hoe een bepaalde wetenschap de voorbije honderd jaar geëvolueerd is om te komen tot de huidige stand van zaken. De interviews sluiten meestal af met de uitdagingen waarvoor de vorsers zich in de toekomst gesteld zien. Aangezien de stukken van het boek vrij kort zijn, blijven ze erg op de vlakte en is het niet duidelijk waarom hij net 'toponderzoekers' nodig had. Elke licentiestudent zou in principe hetzelfde moeten kunnen zeggen. Het boek zou dus zeker niet misstaan in een pms-centrum om laatstjaars van het middelbaar onderwijs te informeren over hun studiekeuze.

Van den Brande legt er ook de nadruk op dat wetenschap niet mag worden bedreven met een open achterdeur zodat de onderzoekresultaten zomaar vervlieden. Dit vindt zijn weerspiegeling in de gesprekken met onderzoekers uit bedrijven. Ze pleiten voor een univerjet die niet enkel een vijfjarige basisopleiding verzorgt, maar daarnaast ook instaat voor een permanente bijscholing gedurende de gehele beroepsloopbaan. De minister-president omschreef het boek als een knappe uitnodiging tot de wetenschap voor de jeugd.

**Aernout Decker
Hans Declercq**

'Grenzeloze wetenschap, dertig gesprekken met Vlamingen over wetenschappelijk onderzoek' van Jan Van Pelt verscheen bij Garant en kost 795 fr.

De intellectuele onzekerheid van vrije tribunes

De Franse journalist Revel liet zich ooit ontvallen dat "de taak van de toekomstige mensheid erin zal bestaan het vermogen op te brengen tot intellectuele onzekerheid temidden van materiële zekerheid". In die zin starten wij al eens graag een discussie, in de hoop dat deze bijdraagt tot een verbetering van het bestaande. Al jaren geven we mensen een forum en denken we zelf mee over ondermeer de verbetering van de kwaliteit van het (universitaire) onderwijs. Het plan Dillemans heeft het debat over de kwaliteitsverbetering van het onderwijs in een stroomversnelling gebracht.

Vandaar de noodzaak dat studenten, profen, medewerkers en andere betrokkenen zich hierin mengen. Daarom willen we de vrije tribunes zo veel mogelijk reserveren voor dit debat. Daarnaast staat het iedereen uiteraard vrij om via een lezersbrief te reageren. Professor Standaert steekt van wal met zijn visie over examenvormen. Bovendien verwachten we beschouwingen over de rationalisering, het toelatingsbeleid, het plan Dillemans zelf en dies meer. Kruis die degens in Veto!

(fg)

vrije tribune

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds onderkend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reakties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Stel je eigen examens op

Graag wens ik enkele bedenkingen te formuleren met betrekking tot examenvormen. Als iemand die zelf nooit aan de KU Leuven gestudeerd heeft, heb ik me vaak verbaasd over het enorme belang dat hier gehecht wordt aan de vraag of een examen mondeling of schriftelijk zou moeten zijn. Andere vragen, zoals die naar wie het examen mag opstellen, komen nauwelijks ter discussie. Bij deze gelegenheid zou ik in het kader van de verdere optimalisering van het onderwijs een bepaald examenvorm willen voorstellen, die namelijk waarbij de student zelf zijn of haar examens opstelt. Vooraf weze gezegd dat ik dit niet als enige goede vorm beschouw, omdat ik voorstander ben van een grote variëteit in examenvormen zodat eenieder (pleigdooi) talenten tot uiting kunnen komen. Mijn voorstel is trouwens allerminst origineel. Een groeiend aantal kollega's aan de KU Leuven past deze examenvorm reeds toe, en in het buitenland zijn er universitaire instellingen die deze examenvorm structureel hebben ingebouwd.

Een examenvorm bestaat uiteraard niet op zich. Eerst dien je te bepalen wat je onder examens verstaat en wat je in een bepaald examen wil evalueren. Als ik het woord examens hoor, denk ik vaak terug aan wat de protestantse teoloog Karl Barth hierover zei: "Het moet duidelijk zijn dat je teologie niet studeert om voor een examen te slagen dat je zal toestaan om toegang te krijgen tot pastorale werk, en ook niet om een universitaire titel te behalen in de hoop een carrière van professor aan te vangen. Juist begrepen is een examen een vriendschappelijk onderhoud tussen enkele studenten in de teologie, de eenen wat ouder en de anderen wat jonger, over onderwerpen waarin zij beiden geïnteresseerd zijn. Het onderhoud heeft tot doel de jongere gesprekspartners in de gelegenheid te stellen te tonen wat ze verwezenlijkt hebben, hoe ze tot nu toe gewerkt hebben en in welke mate ze kunnen aanvoelen hoe ze ook in de toekomst zullen werken." Wat Karl Barth over het vriendschappelijk onderhoud van teolo-

gen zegt, kan misschien als ideaal gebruikt worden om na te streven in elke studierichting. De definitie die rektor Oosterlinck vorig jaar in december op het overleg 'Examen- en Deliberatiecriteria' gaf belicht nog een andere dimensie: "Een examen is een test waarin een student aantoonde dat hij of zij voldoende kennis heeft over een bepaalde leerinhoud, om met die kennis en kundigheid aan bepaalde maatschappelijke eisen te voldoen." Welnu, onze maatschappij verwacht dat studenten parate en encyclopedische kennis hebben, dat ze informatie kunnen opzoeken, maar ook dat ze creatief met gegevens kunnen omgaan en verbanden kunnen leggen tussen verschillende deelgebieden van een studie, dat ze initiatieven kunnen nemen en tenslotte dat ze naast details ook een globaal inzicht hebben.

Deze twee definities geven zeer goed de basissenmerken weer die de achtergrond vormen van een examen dat de student zelf opstelt. Volgende doelstellingen worden dan ook met deze examenvorm geëvalueerd: de creatieve verwerking van de leerstof; de verbanden die gelegd worden met domeinen binnen en buiten de leerstof (ondermeer de huidige maatschappij); de methodologie die men zich eigen heeft gemaakt, de vooruitgang in de wetenschappelijke zoektocht. Het is een dialogaal examen waarbij de docent gedeeltelijk student wordt, en de student voor een ogenblik docent.

Voor de concrete uitwerking van het examen bestaat een grote variëteit aan mogelijkheden. Kandidaatsstudenten kan men geleidelijk aan met de vorm vertrouwd maken door hen op het einde van een college (of van een les) enkele vragen te laten formuleren. Zo leren ze ook geleidelijk de kern van een cursus te vatten. De docent kan hieruit dan een selectie maken voor het examen. Aan licentiestudenten kan men vragen een stelling te formuleren die aan de hand van het cursusmateriaal gestaafd moet worden. Er kan ook gevraagd worden zelf een deelonderwerp uit de cursus te

kieszen en een verband te leggen met de hele cursus of met andere cursussen. Deze formule kan trouwens gecombineerd worden met bestaande vormen (mondeling, schriftelijk, essay, open boek, enzoverder).

Zoals alle andere examenvormen zijn ook aan deze vorm mogelijke voor- en nadelen verbonden. Er is bijvoorbeeld het gevaar dat de student slechts een zeer beperkt gedeelte van de leerstof beheerst, terwijl het eigenlijk de bedoeling is dat hij of zij verbanden legt tussen de verschillende onderdelen van de cursus. Het examen is veel-eisend voor sommigen omdat het niet voldoende is om de stof 'van buiten' te leren; men moet ze 'van binnen' kennen. Ook is de docent niet noodzakelijk vertrouwd met het materiaal dat de student aanbrengt. Hij of zij moet desnoods bereid zijn na het examen de overgebrachte kennis te toetsen. Deze examenvorm functioneert dus best als één onder verschillende andere vormen. Het grootste voordeel lijkt me echter dat voor beide gesprekspartners het examen zelf een leerproces kan zijn waarvan de kennisoverdracht permanent onderhouden zal moeten worden. Zo heb ik het in ieder geval mogen ervaren. Alle eksamen die ik als student zelf heb mogen opstellen heb ik nu nog bijgehouden en ik grijp er regelmatig naar terug, wat niet gezegd kan worden van alle kursussennota's. En eksamen die ik nu als docent op een meer klassieke manier afneem, werk ik na de reglementaire periode weg, maar van de eksamen die studenten zelf hebben opgesteld heb ik er al verschillende in mijn cursussen verwerkt. M'n voorstel klinkt misschien moeier dan de harde realiteit van het eksamenbeuren waarbij uiteindelijk toch de docent de punten bepaalt. Dat neemt niet weg dat ik zelf al veel plezier aan zo'n 'vriendschappelijk onderhoud' heb mogen beleven. De andere gesprekspartners hopelijk ook!

**Professor N. Standaert,
Studierichting sinologie**

kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 24
Nummer 4
13 oktober 1997

Ver. uitg.: Bart Eeckhout
Hoofdredektie: Raf Gerits
Redaktiesekretaris: Bart Eeckhout

Redaktie: Dirk Bernard, Ann Bries, Benny Debruyne, Martijn Graumans, Joris Janssens
Doka: Joost Helsen, Jeroen Lissens, Johan Nyens, Ivan Put, Elena Schutjes, Maarten Timmermans
Medewerkers: Bart Andries, Aernout Beke, Tom Clarysse, Kristof Daniels, Katrien Darras, Hans Declercq, Bart Eeckhout, Dietger Geraert, Raf Gerits, Anja Kühn, Evert Kets, Hans Neefs, Sofie Overstijns, Jeroen Peeters, Cedric Rijngaert
DTP: Filip de Keukeleere, Ewoud Monballiu, Hans Vandanebele, Pieter van Heck, Eva Wittockx

Layout en vormgeving: Bart Andries, Dirk Bernard, Kristof Daniels, Katrien Darras, Benny Debruyne, Bart Eeckhout, Raf Gerits, Martijn Graumans, Joris Janssens, Jeroen Lissens, Pieter van Heck
Spelling: Katrien Darras, Filip de Keukeleere, Martijn Graumans, Joris Janssens
Cartoons: Gumbah, Peties
Eindredaktie: Kristof Daniels, Raf Gerits

Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Opplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr; buitenland: 700fr; steun vanaf 1000fr; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

Wonen als medicijn

Wiedereen heeft ze wel al eens gezien, die vrolijke posters in de Alma, waarop een grappig mannetje met zwarte bolhoed je schalks aankijkt. "Oikonde Leuven zoekt vrijwilligers" staat er in grote letters op geschreven. De plaats van gevestigde waarde die Oikonde in het Alma- en straatbehang heeft afgedwongen en hun deelname aan de 24-urenloop — voor de eerste keer — vragen om een nadere kennismaking.

'Wonen als medicijn' is de slogan waarmee Oikonde (Grieks voor 'op weg naar huis') haar werking bondig samenvat. De weg van Oikonde ligt in de nadagen van mei '68, wanneer enkele sociale werkers de werkwijze van de traditionele instellingen op het vlak van welzijn afwijzen en met een eigen alternatief starten. Zij zijn van oordeel dat in mastodontinstellingen als de gevangenis, de psychiatrische en medisch-pedagogische instellingen de aandacht voor reïntegratie van de geïnterneerden in de samenleving niet veel voorstelt. Hoe moeten mensen die de grote stap van de instelling naar de 'buitenwereld' maken, worden begeleid? Het antwoord was het toen unieke concept van kleinschaligheid: de hulpvragers of 'gasten' zouden worden ondergebracht in kleine leefeenheden in rijkhuizen en zoveel mogelijk begeleid door vrijwilligers. Het 'gewone' huis-in-de-rij was zowel kwa vorm als kwa inhoud de antipode van de grote, afgelegen instelling; het anderszijn van de hulpvragers moest immers niet geëtaleerd worden. De anonimiteit van de stad aan de andere kant, biedt de beste garantie voor integratie in de samenleving.

Rekuperatie

Het succes van deze vernieuwende werkwijze in de sociale hulpverlening bleek al snel een keerzijde te hebben: overbelasting door hulpvragers met akute materiële en/of psychische problemen bedreigde het leefklimaat in het 'huis-in-de-rij'. In 1974 werd daarom het krisisopvangcentrum in de Regastraat in het Leven geroepen, waar mensen in akute krisissituaties altijd terecht kunnen en het ook weer tijdig kunnen verlaten. Tot op heden berust de werking van Oikonde op drie pijlers: de dienst pleegzorg (begeleiding van ex-psychiatrische patiën-

ten, mentaal en fysiek gehandicapten en mensen met psychosociale problemen), de dienst reklassering (begeleiding van ex-gevangenen) en het krisisopvangcentrum.

Een andere bedreiging voor Oikonde vormde de introductie van het kleinschaligheidsprincipe in de officiële hulpverlening, waardoor Oikonde een deel van haar doelgroep verloor. Ook de zogenaamde grote instellingen bewandelden het pad van de kleinschaligheid, maar dan enkel op materieel vlak. Zo werd bijvoorbeeld enkel de huisvesting op kleinschalige wijze georganiseerd (bijvoorbeeld door kleine woonblokken). De recuperatie van het kleinschaligheidsprincipe door de grote instellingen betekende echter een verwatering van dat principe. Kleinschaligheid bij Oikonde betekent immers ook dat er aan de hulp-

(foto Jeroen Lissens)

vragers een zekere verantwoordelijkheid wordt gegeven. Zijn beslissingsbekwaamheid in het dagelijks leven wordt erkend door de hulpverlener. En dit staat (of stond?) haaks op de organisatie van hulpverlening binnen een sterk geprofessionaliseerde context.

Vrijwilligers

Naast de kleinschaligheid is de participatie van vrijwilligers in de werking van Oikonde een essentieel kenmerk van haar hulpverlening. Het beroep doen op vrijwilligers is niet enkel omwille van budgettaire redenen te verantwoorden maar krijgt vooral een sterke legitimiteit vanuit de kleinschaligheidsideologie en eerder therapeutische overwegingen. De vrijwilliger is niet zomaar het hulpje van de professionele hulpverlener. In de beginjaren bestond Oikonde ten andere alleen uit vrijwilligers, wat al snel niet werkbaar bleek. Waar de professionele kracht binnen de organisatie een coördinerende functie heeft en samen met de 'gast' op zoek gaat naar een oplossing op zijn maat gesneden, staat de vrijwilliger in voor een meer spontane benadering van de 'gast'. Met het oog op maatschappelijke reïntegratie is het aangaan en onderhouden van spontane sociale contacten essentieel — namelijk een relatie tussen gelijken — naast de relatie professionele hulpverlener-hulpvrager. Te meer omdat de hulpvragenden vaak mensen zijn van wie het sociale leven op een zeer laag pitje staat en ze dus nood hebben aan 'gewone' sociale contacten. 'Wonen' staat bijgevolg niet enkel voor huisvesting maar ook voor een subjectief gevoel van zich thuis voelen. In die zin zou 'wonen' persoonlijkheids-(be)vestigend moeten zijn, belangrijk om in de toekomst terug op zelfstandige wijze te kunnen leven. Is de belangrijke rol die aan de vrijwilligers wordt toebedeeld in de

Maatschappelijke integratie en reflexspray

De deelname van Oikonde aan de 24-urenloop heeft tot doel haar werking bij het studentenpubliek — als potentieel rekruteringsveld voor vrijwilligerswerk — bekend te maken. Tegelijk is de deelname aan de 24-urenloop ook bedoeld als een sponsoringactiviteit. Zij die voor Oikonde lopen, kunnen zich laten sponsoren om zo wat geld in het bakje te brengen. Wil je voor Oikonde meelopen op de 24-uren of voel je er iets voor om vrijwilligerswerk te doen bij Oikonde: tel. 016/22.96.13, adres: Tiensevest 17, 3010 Kessel-Lo.

hulpverlening wel altijd te verantwoorden? Het moet worden gezegd dat niet zomaar elke hulpvragende bij Oikonde kan worden opgenomen, vaak wordt hij naar andere opvangcentra doorverwezen. De opvang vraagt immers ook een serieus engagement van de hulpvragende zelf: hij moet bereid zijn en de capaciteit bezitten om samen te leven met anderen, iets wat trouwens niet altijd zo duidelijk vast te stellen is bij mensen die uit een sociaal isolement komen. Verder is ook een zekere graad van zelfred-

vangcentrum konstateert een verjonging van de groep hulpvragers én de toename van hulpvragers uit de hogere sociale klassen. Voor bijvoorbeeld jongeren die uit welvarende huisgezinnen komen, betekent het scharmiermoment van 18 jaar — het moment waarop men niet langer leerplichtig is en tegelijk meerderjarig wordt — een potentieel gevaar. Opgegroeid in een situatie van luxe en betutteling is de jongere tegenwoordig waarschijnlijk minder bestand tegen de problemen die gepaard gaan met het zelfstandig worden in onze samenleving. Nu de materiële levensvoorwaarden niet langer problematisch zijn, dringt, aldus Julien Paesmans van Oikonde, de vraag naar zingeving en psychisch welzijn zich steeds meer op. Een situatie die door onze gemakkelijke consumptiekultuur in de hand is gewerkt en de jongeren belemmert voor zichzelf duidelijke levensdoelstellingen te stellen, zich zowel psychisch als sociaal goed in hun vel te voelen. Of hoe een 'welvaartsmaatschappij' terug een vorm van armoede creëert.

Efficiëntie

Ten slotte is in onze consumptiemaatschappij het economische denken

zaamheid vereist om in een 'huis-in-de-rij' te kunnen wonen. De rol van de vrijwilliger is ten slotte nog op een andere manier van belang: hij heeft ook een sensibiliserende functie naar zijn naaste omgeving toe, hoe klein de impact hiervan op maatschappelijk niveau ook mag zijn.

Konkreet kunnen verschillende 'types' van vrijwilligers bij Oikonde worden onderscheiden. Ten eerste zijn er de inwonende vrijwilligers die samenwonen met de hulpvragenden en in onderlinge samenspraak het dagelijkse leven organiseren. Daarnaast is er sprake van de 'binnenwippers', vrijwilligers die niet willen of kunnen inwonen, maar 'als vriend des huizes' af en toe eens op visite komen voor een babbel, deelnemen aan ontspanningsactiviteiten... verder zijn er de 'inslapers' van het krisisopvangcentrum. Zij brengen regelmatig (zo'n drie maal per maand) de avond en nacht door in het centrum om voor de permanentie te zorgen, waarbij er altijd wel een professionele kracht van wacht is. De vrijwilligers bestaan vooral uit studenten en mensen die zich in een overgangsfase bevinden (bijvoorbeeld stage of eindwerk).

Zin

Uit welke sociale geleidingen komen Oikonde's 'gasten'? Een klaar antwoord is niet langer mogelijk. De tot voor kort dominante visie om kansarmoede te reduceren tot een materieel probleem, gaat niet langer op. Op materieel vlak is er in de welzijnsektor immers op korte tijd bijzonder veel verwezenlijkt en meer algemeen is het voldoen aan de materiële levensvoorwaarden niet langer hét probleem in onze welvaartsstaat, in tegenstelling tot vroeger. Nochtans blijven vormen van desintegratie bestaan en moet bijgevolg de term kansarmoede veel breder worden opgevat door het ook op 'geestelijk' vlak te situeren. Het krisisop-

in alle maatschappelijke sferen doordrongen. Dit komt tot uiting in het nieuwe dekreet over de kwaliteit van de hulpverlening in de sociale sector, dat onlangs in het Vlaams parlement is goedgekeurd. Dit dekreet beoogt een uniformisering van de hulpverlening; de verschillende takken als krisisopvang, reklassering... moeten terug in één structuur worden opgenomen. Er is met andere woorden terug een tendens naar grootschaligheid in de welzijnssector. Rationalisering en efficiëntie, de toverwoorden in het economisch denken staan vandaag ook centraal in het welzijnsbeleid. Om tot een 'kwaliteitsproduct' te komen (en aanspraak te maken op overheids subsidies) moet de methodiek van hulpverlening uniform worden gemaakt of zeg maar standaardiseerd worden, waarbij de hulpverlening wordt opgedeeld in een aantal fazen, door de overheid vastgelegd. In Nederland staat men daar nog veel verder mee, daar worden hulpvragers in een standaard-schema geklassificeerd, waarbij voor elk vakje een bepaald aantal uren hulpverlening, therapie en administratief werk is vastgelegd. Kortom volgens Julien Paesmans: 'Brave New World'. Voor organisaties als Oikonde zijn deze evoluties in het welzijnsbeleid problematisch: "Wat tussen vrijwilliger-gast gebeurt is één van de essentiële elementen in onze opvang maar ook niet te meten en daarom niet geschikt voor het beleid. Het laat zich niet vatten in een input-outputlogika." De eerder pessimistische tijdsanalyse van de dominantie van de economische logica op alle niveaus, eindigt echter met een positieve noot. Verzet of reactie zal van onderuit (moeten) komen. Steeds meer mensen krijgen het idee dat het zo niet verder kan. Neen toch?

Cédric Rijngaert
Hans Neefs

CURSUS BRIDGE

Leer dit boeiende kaartspel op een prettige en moderne manier met

BRIDGECLUB PIETERMAN LEUVEN

Cursus speciaal voor studenten van de K.U. Leuven en de hogescholen

12 dinsdagen vanaf 14 oktober om 19.30 u, onderbreking tijdens de kerstvakantie

Leopold I-straat 17, Leuven
Prijs: 1200 fr., tekstboeken inbegrepen

Lesgever: André Leplat (Blos)
Inschrijven ter plaatse op 14 oktober of info: ☎ 20.67.55 of 22.78.39

Steven De Batselier doorbreekt het zwijgen

et lijkt een ietwat bruinere kroeg met een misschien niet zo alledaags publiek, maar voor het overige verschilt het in niets van een doornse kafee. Maar laat het nu net dát zijn, waar de mensen van Los Buenos niet van willen horen. Parkstraat 14 is voor hen in de eerste plaats een ontmoetingsruimte, of een 'eigentijdse en tegendraadse vrijplaats', maar geen alledaags kafee. In de week van 13 oktober organiseert Los Buenos in samenwerking met Tegenstroom een feestweek om de opening van hun nieuwe jaar luister bij te zetten. Opvallend in de programmatische is een gespreksavond met de controversiële oud-professor De Batselier.

Los Buenos is ontstaan uit de volkskeuken van het projecthuis Genoeg in de Vlamingenstraat. Enkele mensen die het idee van de volkskeuken — samen eten met daaropvolgend een discussie — niet echt verlichtend vonden, wilden verder gaan. In '93 hebben zij vzw Los Buenos opgericht. Hiermee wilden ze een nieuwe structuur opzetten om te werken rond de pijlers ontmoeting, vorming en actie. De vzw Tegenstroom huist in hetzelfde gebouw in de Parkstraat en verzorgen er de infoteek. Enkele middagen per week vind je er pamfletten, boeken en dergelijke om in te kijken of te kopen. Het gaat hier om materiaal waar je in de modale boekhandel niet vindt op zal stellen: het zijn dan ook geschriften die meestal in eigen beheer worden uitgegeven. Veelal gaat het om politieke (anarchistisch georiënteerde) uitgaven, maar er zijn bijvoorbeeld ook

romans of muziektijdschriften te vinden. Daarnaast kan je er terecht voor T-shirts, stickers en platen.

Pottenbakken

Los Buenos heeft zich in het verleden vooral geprofileerd als een organisatie die het al te strikte asielbeleid wilde aanklagen. Naast het verstrekken van informatie en het organiseren van betogingen, vingen ze asielzoekers op in de kamers boven hun ontmoetingsruimte. Omdat dit te omslachtig werd voor zo een kleine vzw hebben ze deze opvang echter noodgedwongen moeten afbouwen. Toch blijft hun interkultureel engagement een belangrijk onderdeel van hun werking. Zo plannen ze ontmoetingsavonden voor vluchtelingen, die elders geen ruimte of tijd toebedeeld krijgen. Toch willen ze een zo groot mogelijk publiek aanspreken en bieden ze een afwisselend programma aan. Zo zijn er ondermeer discussie-avonden over wapenhandel. Zen en bijna doodervaringen. Daarnaast is er ruimte voor dichters en zijn er workshops over stellingenspel en pottenbakken.

De feestweek wil deze verscheidenheid aan activiteiten benadrukken. Naast de gebruikelijke feestavonden met zwoele zuidse muziek of ambient is er een dicht-avond en een straatfeest. De meest in het oog springende avond is waarschijnlijk de gespreksavond met Steven De Batselier.

De praatbarak

(foto Jeroen Lissens)

Deze veelbesproken professor ging afgelopen 'akademiejaar in alle stilte op emeritaat. Hij heeft naam gemaakt in de zogenaamde 'anti-psihiatrie' en recent kwam hij nog in opspraak voor zijn onkonventionele opvattingen over pedofilie.

Gespreksavond

De Batselier heeft vlak voor zijn emeritaat gezegd dat hij na het verlaten van de universiteit met 'schokkende en nietsontziende onthullingen' op de proppen zou komen. Bij Los Buenos hopen ze er alleszins op, want de ondertitel van de ge-

spreksavond luidt "De Batselier doorbreekt het zwijgen". Deze gespreksavond vindt plaats op woensdag 15 oktober. Diezelfde dag is er naast de film 'La Haine' ook de documentaire 'Roger and Me' van Michael Moore. Deze documentaire geeft op treffende wijze weer wat de gevolgen waren van de sluiting van een autofabriek die bijna de volledige stad Flint in de Verenigde Staten werkloos maakte. Tenslotte vervolledigt de Nederlandse actiegroep 'EURODUSNIE' het programma. Zij belichten de gevolgen van een verenigd Europa op een kritische manier.

Raf Gerits

Vijfwijzer

5 boeken in de ACCO-kijker:

FINANCIËEL LEXICON,
Penninckx M.,
Ced Samsom
• gewone prijs: 2331,-bfr
• Acco-prijs: 1165,-bfr

STATISTISCH ZAKBOEK VAN BELGIË,
Matthijs K.,
Lannoo
• gewone prijs: 595,-bfr
• Acco-prijs: 125,-bfr

ONZE SCHULD,
De Grauwe P.,
Lannoo
• gewone prijs: 495,-bfr
• Acco-prijs: 195,-bfr

SPIEKEN, EEN VAK APART,
Demyttenaere B.,
Icarus
• gewone prijs: 495,-bfr
• Acco-prijs: 395,-bfr

WEGWIJS WISKUNDE, 2 delen,
Vlaamse Universitaire Raad,
Acco
• gewone prijs: 1195,-bfr
• Acco-prijs: 595,-bfr

Hoe word je aandeelhouder?

(een praktische handleiding in 5 stappen)

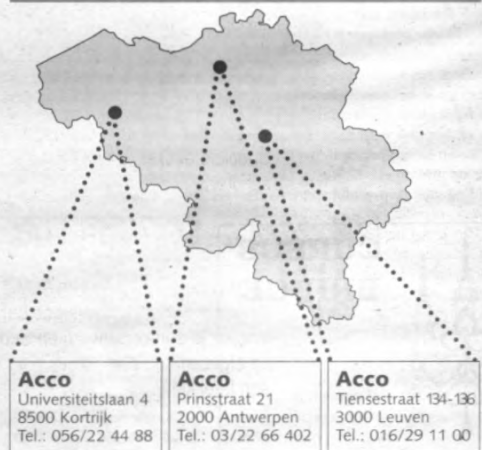
1. Ga naar ACCO in Leuven, Antwerpen of Kortrijk
2. Zeg: 'ik zou graag aandeelhouder worden'.
3. Vul de papieren in.
4. Geef je mooiste pasfoto.
5. Betaal 1.250 fr.

En je bent voor de rest van je studentenleven gered. En alle jaren nadien.

PS. Je geniet meteen van alle ACCO-voordelen.

ACCO in detail

De 5 voordelen van een Acco-aandeel...

1. Een rechtstreekse korting van 15% (en meer) op je ACCO-boeken, cursussen, op papier -en kantoorproducten. Een korting op tal van boeken en andere publikaties. Op wetenschappelijk bedrukt tekstiel (zoals labojassen en t-shirts) geven we ook korting. Bier beschouwen we niet als studiemateriaal (jammer genoeg).
2. Je investeert EÉNMAAL 1.250 fr. en je bent voor de rest van je leven ACCO-aandeelhouder. Met andere woorden: je blijft van je voordelen genieten zonder extra kosten ook als afgestudeerde vader, grootvader en/of overgrootvader.
3. Aandeel beu, geld terug. Inderdaad, je kan na vijf jaren je aandeel terug inleveren. Je krijgt dan je initiële betaling grotendeels terug. Waarmee weer bewezen is dat een ACCO-aandeel in feite NIETS kost.
4. Met een aandeel behoor je meteen tot één van de grootste studentencoöperaties van Europa (en omstreken). ACCO telt zo'n 120.000 aandeelhouders. De bovense helft van denkend en creërend Vlaanderen bezit een ACCO-aandeel.
5. Als ACCO-aandeelhouder kan je genieten van kortingsbons (zoek ze in de Accokrant)

Dehaene doet toch zijn zin

Orige week organiseerde het VRG een debat over de '(on)zin van parlementaire commissies'. Commissies zijn dan ook erg 'in', zoveel is zeker. Er gaat geen dag meer voorbij of er komt er wel een in het nieuws of in de krant. Als er niet gelekt wordt door een lid van de commissie Dutroux dan doet een of andere minister of professor wel een straffe uitspraak in de Rwanda- of de Bende-kommissie. Als je 'populairste politicus' wil worden, of gewoon je kop op TV wil zien, kan je maar beter zetelen in een van de vele parlementaire commissies.

Nochtans is er ook kritiek. Ons aller eerste minister Dehaene heeft zich reeds meerdere malen laattunkend uitgelaten over de parlementaire commissies. Hij schrikt er dan ook niet voor terug om aanbevelingen van de commissie Dutroux naast zich neer te leggen (zaak Wathélet). Maar ook, en vooral, vanuit de magistratuur wordt een heuse veldslag geleverd om de commissies in een slecht daglicht te stellen. 'Geheim van het gerechtelijk onderzoek' en 'scheiding der machten' zijn daar de strijddreinen. Stof genoeg dus voor een debat. De genodigden waren niet van de minsten: Marc Verwilghen (VLD), Renaat Landuyt (SP) en Gerolf Annemans (Vlaams Blok) zijn wellicht de meest actieve leden van de commissie Dutroux. Ludwig Caluwe (CVP) is werkzaam in de Rwanda-kommissie en voor juridische toelichting werd een beroep gedaan op grondwetspecialist André Alen. De VU en Agalev waren niet uitgenodigd naar verluidt wegens voldoende andere grote publiekstrekkingen. Journalist Ivan de Vadder mocht het debat in goede banen leiden.

Wat

Eerst werd het fenomeen van de parlementaire commissies zelf onder de loep genomen. Waarom zijn er zoveel commissies, en waarom vindt men er telkens de

zelfde politici in terug? Alle politici waren het erover eens dat er misschien wel veel, maar zeker niet té veel commissies zijn. Volgens Annemans zijn de parlementaire onderzoekskommissies een middel van het parlement om het regeringsmonopolie te doorbreken. Zij zijn een maatschappelijke

lijk parlementair debat gevoerd kan worden over de grote lijnen van het beleid. Professor Alen was minder lovend. Volgens hem zijn parlementaire commissies een middel om de onmacht van het parlement te verbergen ten aanzien van de publieke opinie. Het feit dat in de commissies steeds

(foto Johan Neyens)

uitlaatklep voor het ongenoegen in de publieke opinie over het beleid van de regering. Verwilghen ziet in de commissies dan weer een laatste redmiddel in situaties waar de gewone middelen van parlementaire controle falen. Dit is het geval bij acute problemen die gepaard gaan met een grote publieke druk. Landuyt vindt een commissie dan weer een forum waar een behoort-

dezelfde mensen terugkeren ligt volgens Verwilghen aan de aard van de problematiek die daar aan bod komt. De commissies werken namelijk altijd op een of andere manier rond justitie, zodat het ook altijd dezelfde 'experten' zijn die zich ermee bezig houden.

Wie

Daarna kwam de vraag aan bod of de samenloop van een parlementair en een gerechtelijk onderzoek niet voor onoverkomelijke problemen zorgt. Het debat spitte zich hierbij toe op twee aspecten: het geheim van het onderzoek en de problematiek van het namen noemen. Zoals verwacht onttaarde de discussie rond de geheimhouding al snel in een welles-nietespelletje tussen Annemans en de anderen. Annemans beweerde eigenlijk helemaal niet gelekt te hebben. Hij heeft immers helemaal geen staatsgeheimen of delicate informatie vrijgegeven. Hij heeft enkel met diepmenselijke bedoelingen de waarheid aan het volk verkondigd. Landuyt kon daar niet mee lachen. Hij waarschuwde de aanwezigen ervoor zich niet te laten misleiden door de strategie van Annemans. Die bestaat er in de indruk te wekken alsof alle politiek erop uit zijn om eventuele beschermingspistes toe te dekken. Het Vlaams Blok teert immers op de onrust bij de bevolking. Professor Alen vroeg vooral duidelijkheid over het al of niet toepasselijk zijn van het beroepsgeheim op parlementsleden. Hierover bestaan tot op heden immers nog heel wat betwistingen. Ook lekken moet volgens hem strenger aangepakt worden. Nu bestaat er enkel een politieke sanksie wanneer commissieleden hun mond voorbijpraten. Zij worden dan uit de commissie gezet en mogen enkel door een partijgenoot vervangen worden indien hun partij zich publiekelijk van hen distantiëert. Alen pleit er dan ook voor om 'lekkende' commissieleden ook financieel aan te pakken.

In de discussie over het al of niet noemen van namen door een parlementaire commissie kwam de strijd tussen de politiek

en het gerecht op de voorgrond. Professor Alen stelde dat het met naam vernoemen van verantwoordelijken inging tegen de finaliteit van het onderzoeksrecht van een parlementaire commissie. Bovendien, zo zei hij, kan het een schending van bepaalde mensenrechten inhouden. Dit is met name het geval voor het vermoeden van onschuld en het recht op eer en goede naam. Namen noemen is tenslotte in strijd met de scheiding der machten omdat het enkel aan de rechterlijke macht toekomt om te oordelen over schuld of onschuld, aldus Alen. Een vermelding in een rapport van een

commissie is, ofschoon geen strafrechtelijke veroordeling, toch zeker een vooroordeel naar de publieke opinie toe. Op die manier onttaart het parlementair onderzoeksrecht in een tucht- of strafrecht. Meteen bereikte Alen's populariteit bij de politici een historisch dieptepunt. Hij werd al gauw gedegradeerd tot 'voetvolk van Liekendaal'. Voor de politici stond het buiten kijf dat het noemen van namen noodzakelijk is om de verantwoordelijken aan te duiden. De namen doorsturen aan het gerecht zonder te openbaar te maken is onaantvaardbaar. De bevolking vroeg juist om een externe controle. Alen werd dan ook verweten dat hij de magistratuur in bescherming nam. Landuyt gaf de studenten rechten zelfs een waarschuwing mee: zij zouden beter eens de wetten lezen vooraleer ze de cursus van bepaalde professoren voor waarheid aannemen.

Waarom

Laatste onderwerp van debat was de vraag wat er moet gebeuren wanneer de regering aanbevelingen van een commissie naast zich neer legt. Ter discussie stond natuurlijk de hervorming van de politiediensten zoals die door de regering nu wordt voorgesteld. Caluwe en Landuyt verdedigden het regeringsvoorstel door te wijzen op het feit dat het rapport Dutroux slechts een kader aanbiedt met algemene principes. Zij stelden tevens dat op dit moment op lokaal niveau (want daar wringt het schoentje) een volledige integratie van de politiediensten vooralsnog onmogelijk is door weerstand op het veld, vooral dan in Wallonië. Verwilghen vond dit onaantvaardbaar. Volgens hem was het rapport van de commissie Dutroux wel degelijk meer dan een kader en gaf het heel concrete richtlijnen voor een geïntegreerde politie op federaal én lokaal niveau. Bovendien moet volgens hem de regering uitvoeren wat het parlement beslist. Meerderheid tegen oppositie dus. Wat is het zijn een politicus te zijn.

Kristof Daniels

Nieuwe Sedes is van ma t/m do tot 23 uur open!
Speciale exotische en vegetarische schotels.

'AFSPRAAK IN SEDES'

Op de internet-pagina van ALMA (<http://www.alma.kuleuven.ac.be>) lanceer je een onderwerp en Sedes zet op afgesproken dag en uur een tafel klaar.
De koffie krijg je er gratis bovenop!

SEDES

Vlamingenstraat 87, tel (32) 34 77

Hoe buitenlander hoe beter

ommigen willen een vreemde taal aanleren of een andere cultuur leren kennen. Anderen beschouwen het gewoon als een jaartje vakantie in het zonnige zuiden. Steeds meer hoor je ook het argument dat een jaar in het buitenland 'goed staat op het CV'. Er zijn heel wat mogelijkheden om in het buitenland te gaan studeren, maar het Erasmus-programma is ongetwijfeld het bekendste. Veto ging op zoek naar studenten die met Erasmus weggeweest zijn, om eens na te gaan hoe ze het er vanaf brachten in het verre of minder verre buitenland. Anouk, Eva, Isabelle, Patricia en Wouter waren graag bereid hun motieven en ervaringen met ons te delen.

Op de vraag waarom studenten de grote sprong in het al dan niet verre onbekende wagen, kregen we een waaiar van verschillende antwoorden. Wouter die de eerste drie maanden van zijn tweede licentie wijsbegeerte naar Dublin (Ierland) trok, was vooral gewonnen voor het grote avontuur, de ervaring van in het buitenland gewoond te hebben en het ontdekken van een nieuwe cultuur. Isabelle wilde tijdens haar tweede licentie TEW haar positieve ervaring die ze met Rotary in de USA had opgedaan maar al te graag herhalen in Zaragoza (Spanje). Anouk trok tijdens haar jaar Internationale Betrekkingen naar Tübingen (Duitsland), omdat het haar wel wat leek om een ander universitair systeem van dichtbij te leren kennen, en er natuurlijk ook de studenten te ontmoeten.

Eva zag tijdens haar eerste licentie Moderne Geschiedenis een oude droom in vervulling gaan toen ze naar Tours (Frankrijk) trok: "Ik liep reeds vanaf m'n achttiende rond met de idee om een jaar naar het buitenland te gaan, en dankzij het Erasmus-programma nam deze droom eindelijk vaste vormen aan". Ook zij was uit op contacten met nieuwe mensen, avontuur en jawel: ook persoonlijke ontwikkeling! Patricia, tweede licentie Handelsingenieur trok naar Warwick (Groot-Brittannië) om voor zichzelf uit te zoeken waarom Engelsen zo conservatief zijn en ze de Europese gedachte op regelmatige tijdstippen trachten te dwarsbomen.

Lessen

De keuze van het land hangt van verschillende factoren af. Ten eerste is er het aanbod dat door de KU Leuven en de verschillende faculteiten wordt bepaald. Zij beslissen tenslotte met welke universiteiten er contacten gelegd worden. Vervolgens is er de concurrentie onder de studenten voor 'populaire' plaatsen als Parijs, Londen, Berlijn... Ten derde is er de taal die een belangrijke impact heeft op de keuze en tenslotte — in mindere mate — het aanzien van de universiteitsstad waar men heen trekt.

Voor Anouk lag de keuze voor de hand: aangezien zij tijdens haar studies Germaanse het Engels en het Nederlands reeds uitgebreid onder de loep genomen had, koos zij voor Duitsland vanwege de taal. "Eerlijk gezegd moest ik de kaart erbij halen om te ontdekken waar Tübingen juist lag.", bekent ze. Voor Wouter was het bij-schaven van het Engels dan weer van doorslaggevende aard. Isabelle kende naar eigen zeggen geen woord Spaans voor haar vertrek en leerde in Zaragoza dan maar zelf de taal, met behulp van een plaatselijke cursus en het bijwonen van de dagelijkse lessen aan de universiteit. "Toch was ik niet helemaal verloren aangezien er vele verwantschappen zijn met het Frans. En de rest van de woorden, die zoek je gewoon op!"

De organisatie van het hele Erasmus-

gebeuren waarmee de Leuvense student gekonfronteerd wordt, omvat twee luiken. Ten eerste is er het thuisfront, waar elke buitenlandse studieplaats vertegenwoordigd wordt door een bevoegde docent van elk departement of elke faculteit. Deze goede man/vrouw helpt dan in principe de student volgens de richtlijnen opgesteld door de sectie onderwijs van de Europese Commissie (aanvragen van de beurs, inlichtingen in verband met het programma, huisvesting,...). Ten tweede is er de Erasmus-verantwoordelijke van het gastland waar de desbetreffende student naartoe gaat. Ook deze is meestal verbonden aan het departement of de faculteit waar de student deel van uitmaakt. Deze verantwoordelijke regelt de opvang en begeleiding, persoonlijk of met behulp van derden, bijvoorbeeld de plaatselijke studentenorganisatie. Meestal omvat deze opvang infodagen, kennismakingsactiviteiten, huisvesting en andere nuttige begeleiding.

Organisatie

Maar net hier knelt het schoentje van Erasmus het vaakst. Hoewel de richtlijnen duidelijk vastgelegd zijn en ieders verantwoordelijkheid gedetailleerd wordt bepaald in een uitgebreide en degelijke brochure getiteld 'Socrates Leidraad voor Aanvragers' van de Europese Commissie, blijken sommige individuen het soms niet zo nauw te nemen met hun verantwoordelijkheid. Meestal gaat het dan om dezelfde (zuidere) landen waar de dingen menigmaal mislopen. Toch zijn er eveneens gevallen bekend waarin Leuvense professoren onvoldoende over het desbetreffende programma in een bepaalde buitenlandse universiteit weten. Dit kan resulteren in moeilijkheden bij het krijgen van de zogenaamde ekwivalenties voor in het buitenland afgelegde vakken later op het jaar.

Zo wist Anouk's Leuvense koördinator niet eens af van de mogelijkheid om naar Tübingen te gaan, en schrok hij nog meer toen hij vernam dat ze tijdens de periode april-juli zou gaan. "Is dit dan wel mogelijk?", zou hij verwonderd gevraagd hebben. Bij haar aankomst in Tübingen bleken de papieren met betrekking tot haar huisvesting in Duitsland ook nog eens zoek geraakt te zijn. Gelukkig kwam ze uiteindelijk in een gezellige 'Wohnheim' terecht, zodat dit euvel toch nog voor een positief gevolg heeft gezorgd. Eva was dan weer zeer tevreden over de organisatie van haar faculteit: ze kreeg duidelijke aanwijzingen in verband met het te volgen programma, ekwivalenties en dergelijke. "Deze informaties was echter wel pas gepland voor begin oktober", stelt ze, "en toen waren er reeds een groot aantal studenten vertrokken naar het buitenland. Zij hebben het dan ook zonder deze informatie moeten doen."

Tevreden

De opvang in Tours viel dan weer zwaar tegen: "Er was zelfs geen namenlijst bekend van de aanwezige Leuvense studenten in Tours, alleen voor de accommodatie had men gezorgd." Isabelle was dan weer best te spreken over de organisatie van het thuisfront. In Spanje aangekomen moest ze echter zelf haar accommodatie zoeken. "De meeste Erasmusstudenten verbleven de eerste week in een hotel en gingen van daaruit op zoek naar een kot. Ik kon gelukkig tijdelijk bij een vriendin op kot verblijven tot ik m'n eigen stekje gevonden had." Over de rest van de opvang in Spanje was ze niet te spreken: "die was noppes." Wouter's ontdekkingsreis was daarentegen zeer positief. "Alles was fantastisch geregeld. De koördinator van filosofie kende zijn collega in Dublin zeer goed en ook de studentenopvang en begeleiding

was er heel professioneel", zegt hij entoesiast.

Na een algemene evaluatie van hun verblijf in den vreemde woog het positieve schaalte duidelijk door. "Ik heb wel de gewoonte de negatieve ervaringen te vergeten," lacht Patricia. Het grote aanbod van allerlei culturele, sport- en andere activiteiten van de 'societies' of kortweg 'clubs' die aan de gastuniversiteit verbonden zijn, vond ze een positieve noot die in Leuven z'n gelijke niet kent. Verder vond ze het 'queueen' (netjes op z'n Brits aanschuiven in een rij wachtenden) een bizarre maar efficiënte regeling. Negatief was natuurlijk het alom bekende, gehate en gevreesde Engelse sluitingsuur van de pubs. Wouter was overweldigd door de vriendelijke en openhartige sfeer onder de studenten. "Je werd letterlijk door het studentenleven opgezogen", beweert hij overtuigend. De vele uitstapjes met de huurwagen en de fiets in het woeste Ierland zullen hem bijblijven.

Posities

Anouk genoot net als Wouter van een aantal interessante uitstapjes in haar omgeving. "Het Wonnheim waar ik verbleef met een gevarieerde groep studenten bestaande uit Duitsers en vele internationale studenten en het feit dat ik het Duits onder de knie kreeg, waren voor mij evenwel de meest positieve punten van m'n verblijf." Isabelle trok vooral in het begin haar ogen open: "Al die internationale contacten, die andere sfeer was heel tof. Na een tijdje was het nieuwe er wel af maar het bleef gezellig, de hele tijd door".

Tenslotte vond ook Eva het ontmoeten van mensen van overal heel belangrijk: "Je maakt vrienden voor het leven. Alleen de mobiliteit in Tours liet te wensen over: fietsen was levensgevaarlijk en het openbaar vervoer leek nergens op".

Wat vonden onze Erasmusgangers nu van het studentenleven in het buitenland in vergelijking met Leuven? Patricia vindt dat de studenten in Warwick actiever bij hun universiteit betrokken zijn. "Zo bestaat er een interactievere vorm van lesgeven in kleinere groepen" Ook de kommersiële geest (public relations) van de universiteit was opvallend: "Zo waren er allerlei gadgets en een groot cultureel aanbod." En niet te vergeten: "Je fiets was veilig op de kampus. Diefstal was praktisch onbestaande. Een dief werd immers zonder pardon van de unief verwijderd." Anouk ervoer de sfeer in Tübingen als "veel losser"; het contact met de profen was informeler en de Duitse studenten zouden ook intenser met hun studie bezig zijn: "Zelfs als ze niet naar de les moesten, stonden die om zeven of acht uur 's morgens op!" Het viel Eva op dat er in Tours geen echt studentenleven bestond: "Studenten hadden hetzelfde uitgangsveld als de andere inwoners van de stad." Ze was wel verwonderd en tegelijkertijd teleurgesteld over de beperkte activiteit van de Tourse kringwerking. Isabelle voegde eraan toe dat men er in Zaragoza nooit tijdens de week op uit trok. "In de weekends werd er des te duchtiger op los geleefd, en dat tot in de erg vroege uurtes. Dat komt vooral omdat ongeveer vijftig procent van de studenten nog thuis woont." Ze liet zich wel ontvallen dat er meer wordt gedronken op Erasmus. "Je ontmoet zoveel mensen, en dat gebeurt meestal op kafee natuurlijk."

Tom Clarysse

Informatiebrochures over Erasmus zijn te verkrijgen bij de verantwoordelijke van elke faculteit of in de Universiteitshallen, Oude Markt 13. Dienst Internationale Relaties KU Leuven.

JOSE DO CARMO

FADO

Indringende Portugese schoonheid

José do Carmo is afkomstig uit de streek van Evora in midden-Portugal. Hij werd geboren in een arm boerengezin en trok op achttienjarige leeftijd naar Lissabon om met zijn opvallende stem zijn geluk als fado-zanger te beproeven. Tien jaar geleden besloot hij zich in Brussel te vestigen en stichtte daar het fadohuis "Barril". In het Waagehuys treedt José de Carmo samen met twee andere "fadistas" op. De aanwezigheid van Carlos Maciera (viola) en Manuel Corgas (guitarra) komt de expressiviteit van het optreden alleen maar ten goede.

Gratis inleiding door Ivo Hermans om 19 u.

Waagehuys (Romaanse Spreek, Brusselsestraat 63)

Donderdag 16 oktober 1997 om 20 u

Toegangsprijs: 400/360 fr.

Reservering: 016/222 113

"Advokaat is een beroep als een ander"

Ioor sommige mensen is de huidige crisis in het gerecht een bron van inspiratie en werk. Luc Huyse, socioloog aan de rechtsfaculteit, behoort bij uitstek tot deze groep van mensen. Na 'De kleur van het recht' en 'De lange weg naar Neufchâteau' belicht hij samen met Hilde Sabbe in zijn jongste werk de rol die juristen spelen in de huidige samenleving. 'De mensen van het recht' behandelt uitvoerig de verschillende beroepscategorieën — magistratuur, advocatuur, ambtenarij, enzovoort — waar juristen terecht komen. Huyse gaat de maatschappelijke implicaties na van deze beroepsgroep ondermeer aan de hand van hun privileges, de vrouwelijking en hun groeiend aantal.

Huyse stipt in 'De mensen van het recht' de affaire Dutroux aan als katalysator van de groeiende openheid waartoe justitie gedwongen wordt. Van daaruit grijpt hij zijn kans om niet alleen de magistraten, maar ook de advocaten, notarissen en gerechtsdeurwaarders onder de loep te nemen. Aan deze drie laatste beroepsgroepen wordt trouwens de meeste aandacht besteed in het boek. De bedrijfsjuristen en magistraten beschrijft hij kort. Centraal staat de vaststelling dat het model dat deze groepen van hun eigen beroep voorstellen steeds minder strookt met de werkelijkheid. Dit komt het sterkst tot uiting bij de advocatuur. Advokaten gaan er volgens Huyse maar wat graag van uit dat ze een vrij beroep beoefenen. Zij houden hieraan vast, omdat dit belangrijke voordelen oplevert. Zo kan de raad van de Orde van Advokaten vrij bepalen wie tot het beroep wordt toegelaten.

(foto Ivan Put)

Daarnaast voorzien ze in hun eigen tuchtregeling en bepalen advocaten vrij hun ereloon.

Band

De praktijk blijkt echter ver van dit model af te staan. Slechts één vierde van de advocaten werken alleen, de rest werkt in een of andere associatie en het aantal advocaten met het statuut van medewerker

groeit. Een aantal werkt in grote kantoren, waar ze eigenlijk bandwerk verrichten: ieder houdt er zich bezig met een bepaald aspect van een zaak, zoals enkel konklusies schrijven of pleiten. Daarnaast slaagt de advocatuur er niet in de groeiende instroom van nieuwe advocaten te beperken. Advokaat is een beroep als een ander geworden. Toch blijft de advocatuur zich in allerlei bochten wringen om zijn zelfstandig statuut en de bijhorende voordelen te verantwoorden. Zo vinden ze zichzelf de waakhonden van het rechtsbestel: daarom moeten ze onafhankelijk zijn van de overheid en van het cliënteel. Daarnaast worden ook de unieke kennis en deskundigheid ingeroepen om hun positie als vrij beroep te rechtvaardigen.

Vrouw

Notarissen en gerechtsdeurwaarders daarentegen beoefenen een hybride beroep, enerzijds zijn het openbare ambten, anderzijds vrije beroepen. Zij verenigen van de twee de beste kenmerken in zich. Door de wettelijke opdrachten kennen ze een vaste vraag naar hun dienstverlening. Bovendien is ook de toelating tot het beroep wettelijk beperkt. Het feit dat het vrije beroepen zijn, brengt dan weer met zich mee dat de toegang tot het ambt van notaris nog grotendeels afhankelijk van familiaal verwantschap. Op die manier staan deze beroepsgroepen in feite buiten de vrije markt die nu net door dezelfde beroepsgroepen fel wordt verdedigd. Naast deze vaststellingen wil Huyse over de — door de beroepsgroepen zelf — ingeroepen verantwoordingen twijfel zaaien. De situaten van betrokkenen die hij daarvoor ten berde brengt zijn soms erg gênant. Zo liet een voorzitter van de Koninklijke Federatie van Belgische Notarissen zich ooit ontvallen dat de minimumtarieven van bepaalde prestaties gehandhaafd moeten worden. Anders, redeneerde hij verder, komt de onafhankelijkheid van de notaris in het gedrang in de anders zo competitieve maatschappij. Een andere notaris hekelde de gedachte van het invoeren van een vergelijkend examen voor notarissen: "Dit betekent een blaam voor de universiteiten die diploma's van licentiaat in het notariaat uitreiken. (...) Alsof de kennis die ze op de universiteit hebben opgedaan te verwaarlozen is". Op die manier is natuurlijk elke selectieprocedure een blaam voor de universiteit.

Over de vrouwelijking van deze verschillende beroepen geeft Huyse niet

veel meer dan een evolutie in cijfers. Sinds de advocatuur in 1922 werd opengesteld voor vrouwen, nam hun aantal gestaag toe. Bij de gerechtsdeurwaarders en de notarissen maakt het aandeel van de vrouwen echter nog geen tiende uit van het geheel. Toch staan ook hier veel vrouwen aan de poorten te dringen in de vorm van

stagiaires of kandidates. Huyse schuift hier de terughoudendheid die bij de verschillende beroepsgroepen bestond ten aanzien van de openstelling voor vrouwen naar voren. Of de aanwezigheid van vrouwen veel heeft veranderd laat hij echter in het midden. Er wordt enkel verwezen naar een aantal mensen die beweren dat er meer aandacht is voor overleg en bemiddeling in het recht door de aanwezigheid van vrouwen. Maar er zijn evenveel mensen die dit tegenspreken.

Epiloog

Verder komt tot uiting dat op elk vlak het aantal Vlamingen ondervertegenwoordigd is ten aanzien van het aantal Franstaligen en Brusselaars. Dit zou als voornaamste gevolg hebben dat de kommunautaire tegenstellingen de heterogeniteit van de beroepsgroepen verhoogd, en als gevolg hiervan de kollektieve opstelling mede doet verminderen. Daarnaast geeft Huyse aan dat de vernedering van het recht niet ver genoeg is gegaan. Ook bepleit hij een aanpassing van het juridisch taalgebruik met betrekking tot het ekstern gebruik, dus naar cliënten, slachtoffers en gebruikers in het algemeen toe.

Huyse gebruikt in zijn boek regelmatig de metafoor van de fotografie. Hij neemt foto's van de beroepsgroepen en plaatst ze samen op de foto. Als we verder die metafoor aanhouden kunnen we zeggen dat de foto's scherp genomen zijn, maar dat het boek eigenlijk een fotoboek is geworden. Het is immers niet altijd duidelijk waar de auteur naartoe wil. Hij beschrijft de jurist in al zijn hoedanigheden op een treffende manier. Als hij bijvoorbeeld twijfel wil zaaien over de verantwoording die de verschillende beroepsgroepen aanhalen voor hun privileges trekt Huyse daar echter geen konklusies uit. Enkel op de allerlaatste pagina — op het einde van een epiloog — vermeldt hij kort iets dat als konklusie zou kunnen doorgaan. Al deze beroepen moeten zich aanpassen aan het vrijemarkt-denken dat onze maatschappij overheerst. Toch mag dit principe niet de hele juridische dienstverlening gaan overheersen. In dat opzicht heeft Huyse reeds eerder in het boek een lans gebroken voor beter een georganiseerde goedkope rechtspraak. Misschien een iets te algemene konklusie voor zo een gedetailleerde doorlichting.

Raf Gerits

KU LEUVEN **LUDIT**
Leuvense Universitair Dienstencentrum voor Informatie en Televisie
de Croylean 526 3001 Heverlee

advertentie

Mededeling

PC-VERHUUR

(uitsluitend studenten KU Leuven)

Desktop standaard

DellOptiplex/Pentium/16MB/1GB HD/15" Col

Huurkost per maand: **1.350,-**

Desktop multi-media

DellOptiplex/Pentium/16MB/1GB HD/15" Col
CD-Rom 8x, SB 16, LS 2x

Huurkost per maand: **1.620,-**

Desktop standaard

DellOptiplex
Pentium MMX/16MB/1,8GB HD/15" Col

Huurkost per maand: **1.400,-**

Desktop multi-media

DellOptiplex/Pentium MMX/16MB/1,8GB HD/15" Col
CD-Rom 12x, SB 16, LS 2x

Huurkost per maand: **1.700,-**

Voor meer informatie contacteer PC-Verhuur
Tel.: (016) 32 22 29 Fax: (016) 32 29 99 E-mail: marcel.vandepulle@cc.kuleuven.ac.be

PC-VERKOOP

(uitsluitend studenten, diensten en personeel KU Leuven)

Desktop multi-media /midsize

DellOptiplex/Pentium 166MMX/16MB EDO/1,8GB HD/2MB VRAM/15" Col
CD-Rom 12x, SB 16, LS 2x
Ultra DMA-33 HD/USB support/PC97 compliant
Boys: 3 ext./2 int.
Exp. slots: 2 PCI, 2 ISA, 1PCI/ISA

53.000,-

Voor meer informatie contacteer PC-Shop
Tel.: (016) 32 22 01 Fax: (016) 32 29 99 E-mail: PC-SHOP@cc.kuleuven.ac.be

Prijzlijsten van ons volledig gamma (PC's, Notebooks, Printers, Supplies, SW) worden U gratis toegezonden

Vlaamsche Fonskens

Het Vlaams Filmmuseum en -archief huist momenteel in de gebouwen van de stad in de Vanderkleenstraat bij de openbare bibliotheek. Een museum dat niet zo bekend in de oren klinkt maar toch een uitzondering blijkt in het Vlaams museumlandschap. Volgend jaar viert het reeds zijn tiende verjaardag. De plannen voor het opstarten van een filmmuseum lagen al langer te rijpen maar de uiteindelijke aanleiding was het succes van de vierdaagse activiteiten rond negentig jaar film. Het museum heeft ondertussen een schat aan films in de archieven verzameld en stelt alles in het werk om geïnteresseerden kennis te laten maken met deze vaak historische documenten. Een andere activiteit waar het Vlaams Filmmuseum en -archief zich mee bezig houdt, zijn de uitreikingen van de 'Fonskes', een prijs voor al wie zich verdienstelijk maakt voor de Vlaamse en Nederlandse film.

Jos Hoeyberghs, directeur en afgevaardigd beheerder van het Vlaams Filmmuseum en -archief, vertelde ons dat de plannen voor een dergelijk initiatief al langer lagen te broeden maar men enkel moest wachten totdat de tijd rijp was. Toen de Heverleese Filmgroep, in '83, zijn vijftienjarig bestaan vierde, was er naar aanleiding daarvan een vierdaagse activiteit met als thema negentig jaar film. Deze vierdaagse werd een succes

en vormde de aanleiding voor een aanvraag bij het stadsbestuur voor een Vlaams filmmuseum in Leuven. Vijf jaar later opende het museum de deuren. Om het museum los te koppelen van de Heverleese Filmgroep werd een nieuwe vzw opgericht: 'De vrienden van het Vlaams Filmmuseum'. Zij staan in voor het dagelijkse bestuur van het museum. In de vzw zetelen trouwens verschillende grote namen uit de filmwereld zoals Robbe de Hert en Stijn Coninx, met sineast Frank Van Passel als voorzitter.

Werkkracht

Eén van de hoofddoelstellingen van het Vlaams Filmmuseum en -archief is het in stand houden van een museum dat de technische kant van de film, van het schimmenspel tot en met de video belicht. Het museum beschikt over meer dan 600 toestellen. Een ander belangrijk aspect is het archief, dat 3.702 filmtitels bevat en waar getracht wordt om alles wat met de Belgische en Nederlandse film te maken heeft te bewaren. Daartoe behoren ook foto's, scenario's, affiches, persmappen, boeken, tijdschriften, persknipsels en dies meer. In totaal is er informatie beschikbaar over 6.273 films waartoe ook buitenlandse producties behoren. Een laatste doelstelling is het vertonen van deze films. Er worden dan ook regelmatig voorstellingen gegeven in het museum. Op deze manier kan ook de jonge generatie kennis maken met oudere filmproducties en die vergelijken met de hedendaagse filmcultuur.

Het Vlaams Filmmuseum en -archief

draait nog steeds volledig op vrijwilligers, net zoals in de beginperiode, met uitzondering dan van een stadsbediende uit het Brouwerijmuseum die sinds de sluiting van het Brouwerijmuseum tijdelijk in het Filmmuseum werkzaam is. Jos Hoeyberghs: "Zij is voorlopig de enige betaalde kracht maar er zou iemand moeten komen met een verantwoordelijke positie (liever twee) die het spulkeke verder runt en dan moeten we wijzen in de richting van de Vlaamse Gemeenschap. Datgene wat de stad op dit ogenblik doet voor de Vlaamse film is vrij veel. Zij stellen hier de lokalen ter beschikking, elektriciteit, verwarming en een ruimte voor het opslaan van de films. In de mate van het mogelijke restaureren we films en dit allemaal met het geld van de stad. Ik vind dat heel wat. Als er nu nog iets moet gedaan worden dan vind ik dat de Vlaamse Gemeenschap dat moet doen. Eind '96 zijn wij erkend door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en ontvingen wij een kleine subsidie maar daar kan je geen enkele werkkracht mee betalen. Dit jaar hebben wij weer een begroting ingezonden en hopen op basis daarvan een ruimere toelage te krijgen."

Brandbaar

Het Filmmuseum heeft in zijn collectie, sinds 1994, een aantal nitraatfilms in bewaring die van brandbaar materiaal zijn. Deze filmbanden moeten dan ook gescheiden blijven van de nieuwere acetaatfilms om brandgevaar te vermijden. Het proces om films van brandbaar op niet brandbaar materiaal over te brengen is zeer duur, waardoor het niet mogelijk is dit op korte termijn te bereiken. Er zou dus gezocht moeten worden naar een andere ruimte om die nitraatfilms te bewaren, nu liggen ze al in een soort geklimatiseerde ruimte in de kluisen van de oude Kredietbank in de

Muntstraat. De stad heeft wel gepland om het oude Ritogebouw om te vormen tot archief en bibliotheek. Daar zou dan misschien ook plaats gemaakt worden voor een betere geklimatiseerde ruimte waar negatieve en kopjes bewaard kunnen worden.

Zes jaar al organiseert het Filmmuseum in samenwerking met het magazine 'Film en televisie + video' de uitreiking van de Leuvense 'Fonskes' van Jos Hoeyberghs: "We waren enorm blij dat een blad als 'Film en televisie + video' met ons wou samenwerken omdat wij in de beginperiode niet wisten hoe wij bekendheid konden afdwingen. Je kunt dat doen door relletjes te schoppen maar we wilden dat toch liever op een andere manier doen. De eerste samenwerking met het blad was een enquête bij de lezers van 'Film en televisie + video' over de twintig beste Vlaamse films sinds de subsidiëring. Deze films werden dan gedraaid op een festival waaraan we later een aantal laureaten koppelden. Dat was de feitelijke aanleiding voor de uitreikingen van de 'Fonskes'. Elk jaar bekronen we nu enkele personen die een klein beetje als verdienstelijk kunnen beschouwd worden voor de Vlaamse of Nederlandse film in z'n geheel. Ik ben wel een klein beetje jaloers dat wij, in vergelijking met andere festivals, het alleen nog maar moeten doen met een 'Fonske' zonder daar een financiële prijs aan vast te hangen. Aangezien onze subsidiëring beperkt is, kan dat niet. Het geld dat we verdienen met rondleidingen zullen we daaraan niet spenderen want daar kunnen we zaken mee doen die we niet rechtstreeks moeten vragen aan de overheid."

Bar Andries

Vlaams Filmmuseum en -archief: Vanderkleenstraat 30, 22.69.06. Toegang museum: 50/20, -12, gratis. In het ticket voor het filmmuseum is ook een filmvoorstelling inbegrepen. Voor het programma van de filmvertoningen kan men zich wenden tot het Filmmuseum.

KUL-fitnesscentrum in avantpremière op Sporthappening

Van sportjes krijg je borstjes

Wie denkt dat een rappel van de lichtmast van het sportkot een moeilijke stunt is, heeft zeker nog nooit een poging tot rolstoeltennis ondernomen. Probeer maar eens in één beweging dat karretje te draaien, naar voren te rijden en een deftige 'backhand' te placceren om die kl'tebal over dat net te krijgen. Deze en een hele reeks andere sporten werden vorige week op de jaarlijkse 'Sporthappening' voorgesteld. Met deze Sportraadklassieker tracht men meer studenten naar het Universitair Sportcentrum en zijn sportclubs te lokken.

De grote massa van de studenten vindt vaak pas de weg naar het sportkot op het moment van de vierentwintigurenloop. De openingsklassieker van de Leuvense Sportraad heeft echter ook zijn publiek. Bedoeling is natuurlijk om zoveel mogelijk studenten een eerste kennismaking met het Sportkot te bieden. De Sporthappening kan echter ook meer en meer rekenen op een vast publiek voor wie het een 'passage obligatoire' geworden is in het begin van het jaar. Deze getrouwe 'aanhang kan dan ook rekenen op zijn klassiekers. Zo stijgt elk jaar het aantal studenten dat voor een tweede of derde keer wil afdalen van een van de lichtmasten rond het kunstgrasveld. Het blijft dan ook indrukwekkend, zeker op een zeer winderige woensdag namiddag. Vermoedelijk blijft daarom ook het aantal stijgen van studenten voor wie het zeker geen tweede keer hoeft.

Romp

Zo hoog als een lichtmast moest men het niet noodzakelijk gaan zoeken. Men kon ook (of niet) blijven plakken op de 12 meter hoge klimmuur of een meer laagblijvende grondse activiteit uitproberen zoals de

speleobox. De rappel, de klimmuur en de speleobox vormen stilaan de ruggegraat van de sporthappening net als het mountainbiken, het boogschieten, het zwemmen en het schermen.

Andere sporten die iets moeilijker in en rond de sporthal getoond kunnen worden, werden voorgesteld in allerlei standjes in de hal van sporthal De Nayer. Ondermeer de universitaire vrouwenploeg rugby ronselden studentes met karakter. Ze wenssen hun vijftienkoppige ploeg verder uit te

bouwen om volgend jaar de finale van de Belgische Bekker te winnen, iets wat dit jaar niet niet gelukt is. Ook de aanwezige alpinisten-, diepzeeduik- en skilub trachten de sfeer van hun sport over te brengen op de passanten. Een uitgestalde romp van een zweefvliegtuig brengt jammer genoeg toch niet dezelfde emoties teweeg als een vlucht zelf, de idyllische dia's ten spijt. Bepaalde exposanten kloegen over een vermindering van het publiek. Zij kunnen, nu men een sportkaart kan kopen bij de inschrijving

Validen

Telkenmale brengt deze klassieker weer nieuwigheden naar voren. Met soms verrassende sporten overstijgt dit initiatief het fenomeen van een louter sportdag voor Vlaamse ambtenaren. Schotelijes draaien en op een balletje lopen bij de sirkustechnieken trok natuurlijk veel volk. Maar een echte openbaring waren de gehandicapten-sporten. De rolstoelen van het sportkot werden voor één keer ter beschikking gesteld van validen. Deze speciaal voor de sport ontworpen rolstoelen worden gebruikt door het revalidatiecentrum en het CAS, een vereniging die de sportbeoefening voor gehandicapten organiseert. Wekelijks wordt hiermee aan basket, tennis en zelfs een variant van rugby, 'quadrugby', gedaan. Basket in de rolstoel lag iets beter in de markt en zag er relatief gemakkelijker uit. Tennis spelen in een rolstoel daarentegen is verre van evident. De twee aanwezige andersvalde tennisspelers, waaronder de nummer twee van België dwongen ieders respect af.

Het was echter niet Sportraad maar het Sportkot dat dat jaar met de primeur ging lopen. Met enige trots werd het nieuw Universitair Fitness Centrum aan de studenten voorgesteld. Met splinternieuw fitnessmateriaal, computergestuurde cardiotraining en krachttrainingsapparatuur wordt de concurrentie aangegaan met de privecentra die Leuven reeds bevoiken. Zelfs de AB-Coach, gezien op VT4, zal ter beschikking worden gesteld. Men kan zich echter afvragen of het wel de taak is van de KU Leuven om een fitness centrum uit te baten. Het centrum heeft wel geen commercieel oogmerk maar de abonnementen moeten de niet geringe kostprijs van het materiaal terugbetalen. Een gezond lichaam blijkt dus nog niet meteen voor iedereen weggelegd.

(foto Elena Schutjes)

Dietger Geeraert

De dag dat het zonlicht niet meer scheen

Ie wegen van Moeder Natuur zijn ondoorgrondelijk. De Sociale Raad van de Leuvense studenten (Sora) kon vorige woensdag eindelijk haar langverwachte 'Reclaim the Streets'-fuif in de Tiensestraat organiseren. Een fuif met standpunten die inmiddels genoegzaam bekend zijn. Voor diegenen die het nog niet wisten: er werd gefeest voor de rechten van de zwakke weggebruiker en tegen de alomtegenwoordigheid van de auto in ons straatbeeld. Ondanks deze toch wel ekologisch verantwoorde boodschap keerden de natuurelementen zich tegen de organisatoren. Toch is het nog plezant geworden.

De afwezigheid hadden ongelijk, maar ze zijn wel droog gebleven. De voorbereidingen in de Tiensestraat begonnen reeds in de vroege namiddag onder een hemel waar donkere wolken zich hadden samengepakt. De wind speelde vervaarlijk met de in op-

bouw zijnde staltesjes, vandaar dat verscheidene verwachte standhouders verstek lieten gaan. Toch noteerden we op de infomarkt de aanwezigheid van organisaties zoals de Fietserbond en Oxfam Wereldwinkels.

Ook andere elementen die het geheel nog wat hadden moeten opvrolijken werden noodgedwongen afgevoerd: zo verging het toch de video- en lichtshow. Toen iets na vieren de fuif van start kon gaan was het al een tijdje aan het motregen, wat het de rest van de avond nog zou doen met enkele korte onderbrekingen.

Vrachtwagen

DJ Von Tannaka mocht de spits afbijten maar door de omstandigheden (te veel nat en te veel licht) riepen de vibes slechts bij weinigen dankriebels op. Deze DJ speelde overigens net als de vier anderen op een installatie in een vrachtwagen die dwars op de weg het gebeuren afschermd van de verkeersellende in de Vesaliusstraat.

In de vroege avond slaagden de DJ's Trasher en Saskia er uiteindelijk toch in om met hun technodreunen een meute — een paar honderd man — aan het dansen te krijgen. Tegen dat moment hadden de meeste standhouders hun strijd tegen de elementen opgegeven en hun biezen gepakt. De afsluiter van de avond, Riot Squad, kreeg de meeste mensen in beweging. Vooral de junglebeats misten hun effect niet. Afgesloten werd met een streepje hiphop, waar de meeste danslustigen ook op reageerden zoals van hen verwacht werd: gewoon 'cool' wezen. Intussen was de politie uitgerukt om te controleren of de muziek niet te hard stond, quod non. Wel verplichtten ze de organisatoren de lege olievaten met een kampvuurtje erin te doven. Zoals aangekondigd werd de muziek om twintig over tien beëindigd omdat de Tiensestraat om elf uur weer voor vierwielers toegankelijk moest zijn. Zonder veel protest trokken de aanwezigen huiswaarts of de kroeg in. Om de kleren te drogen.

Spekglad

Al bij al is er tijdens zes en een half uur Reclaim the streets wel veel volk door de Tiensestraat gepasseerd, maar slechts weinigen bleven er lang hangen. Alhoewel het geheel ook als een feest voor skaters en skeelers bedoeld was, is daar niet veel van terecht gekomen. De ramps en andere skatetoestellen die voorzien waren lagen er spekglad en dus verlaten bij. Ook de stadswachters die aan de ingang van Alma 1 gratis fietsen graveerden, kenden maar een betrekkelijk succes.

De organisatoren bleven dus ietwat teleurgesteld achter, gezien de publieke opkomst toch wel een stuk lager lag dan de verwachtingen. Toch was het feest reeds bij voorbaat een succes. De Tiensestraat was vrijwel de hele dag afgesloten voor het verkeer: zo hebben dansende jongeren de straat kunnen opeisen en hebben automobilisten in een extra lange file kunnen stil-

(foto Joost Helsent)

staan bij het mobiliteitsprobleem. Kritische stemmen suggereren dat niet alleen de regen voor iets tussen zat, maar dat techno en jungle niet in die mate in de smaak vallen bij de gemiddelde Leuvense student, dat ze de hele avond zouden raven voor een betere wereld. Toch hopen de organisatoren dat dit geen eenmalig evenement is, maar in de nabije toekomst navolging krijgt: in andere steden in België, bijvoorbeeld, en

zeker niet altijd met de goedkeuring van de autoriteiten. Dit om in de geest van de oorspronkelijke Reclaim the streetsfuiven te blijven, aldus nog één van de organisatoren. Na jaren komt zonnenschijn, zeggen wij altijd.

Evert Kets
Raf Gerits

Zie ook pagina 13.

(foto Maarten Timmermans)

Verscherping fietskontroles

De Leuvense politie heeft er zin in. Dat blijkt niet alleen uit het feit dat de voorbij wek-en weer menig student in de portefeuille heeft mogen tasten om een boete te betalen. Ook de heuglijke ervaring de fiets in het verre Phillipsegebouw te mogen terughalen, valt steeds meer studenten te beurt. Geruchten staken dan ook de kop op. Er zou een nieuw politiereglement op komst zijn dat de politie zou toelaten om alle 'dubbelgeparkeerde' fietsen automatisch van het trottoir te verwijderen. Waar rook is, is vuur en het ergste werd dan ook gevreesd. Aangezien onze infiltrant bij de Leuvense politie niet bereikbaar bleek, zagen we ons genoodzaakt de politie rechtstreeks met deze geruchten te konfronteren. Als we de betrokken agent mogen geloven is er van een nieuw politiereglement helemaal geen sprake. Rook zonder vuur? Toch niet. Onze vriend de agent kon ons namelijk trots meedelen dat de politie reeds een tiental dagen de controle op fietsovertredingen danig had verscherpt. Daar is blijkbaar niet eens een nieuw politiereglement voor nodig. Verscherpte controle betekent gewoon dat geen oogje meer wordt dichtgeknepen. Het betekent niet dat elke 'dubbelgeparkeerde' fiets automatisch verwijderd zal worden maar wel dat er strenger op wordt toegezien dat zulke fietsen de doorgang voor voetgangers niet blokkeren. 'Blokkeren' wil dan zeggen dat er minder dan drie stoeptegels (ongeveer één meter) trottoir overblijft voor de voetganger. Fietsen die niet in orde zijn — geen achterlicht bijvoorbeeld — zullen onherroepelijk verwijderd worden en ook éénrichtingsverkeer zal met harde hand afgedwongen worden, evenals meerijden zonder voetsteuntjes. Je kan in de Tiensestraat dus best niet met je lief achterop richting Fochplein fietsen. Dat kost je immers meteen minsten vijftienduizend zeshonderd frank. Het beleid van de stad blijft dus in de eerste plaats repressief. Preventieve campagnes zoals 'Tatoeage, gratis en voor fiets' (gratis fietsgraveringen) en de uitbreiding van het aantal fietsstallingen in de binnenstad lijken dan ook meer opsmukoperaties. Voor de politie zijn zij blijkbaar zelfs een ekskuus om nog harder op te treden tegenover de zwakkere weggebruiker, die de fietser toch al is. Van een doordacht mobiliteitsbeleid gesproken.

(kd)

Amanda Miller en Anouk Van Dijk presenteren nieuw werk op Klapstuk

Zoekend dansen

Rstaan niet enkel danssolo's op Klapstuk, Amanda Miller en Anouk Van Dijk zijn enkele van de uitzonderingen. Hun choreografieën zijn voor grote gezelschappen gemaakt, maar laten heel wat ruimte voor de individuele danser. Ze zullen beide zowel oud als nieuw werk brengen.

Amanda Miller trad twee jaar geleden met Klapstuk voor het eerst op in België. Ze geniet stilaan meer bekendheid met haar eigen gezelschap Pretty Ugly, opgericht in 1993, en met het ballet van Freiburg. De stukken van Miller zijn niet onder een hoedje te vangen. Ze zijn gelaagd en rijk kwa dans, muziek en scenografie. De structuur van haar gezelschap zit daar wellicht voor iets tussen: een forum waar dansers, kostuum- en decorontwerpers, componisten, sineasten, schrijvers en andere artiesten tesamen hun ding kunnen doen. Het resultaat is een combinatie van vrijheid en verantwoordelijkheid, waar in de eerste plaats verbeelding troef is. Daarnaast krijgt ook het publiek een rol: het kan de dans lezen als een abstract schilderij, zodat elke beweging voor ieder een persoonlijke betekenis krijgt. Zo zal ook hier de verbeelding de dans verrijken.

Stuurloos

De dans van Amanda Miller is erg bijzonder, omdat ze steeds het voorlopig resultaat is van een zoektocht. Konklusies worden nooit getrokken. Dansers moeten zichzelf zijn en niet een vorm reproduceren. De choreografe dient slechts een grofmazig net te weven waar alles ingevlochten kan worden. De zoektocht start bij de ruimte, de dans beweegt zich naar alle kanten, op zoek naar een bestemming. Deze moet echter niet gevonden worden; onbestemdheid is immers een voortreffelijke motor voor boeiende dans. Stuurloosheid is daarom een sleutelwoord voor Miller, ze brengt

haar dansers in situaties waar ze hun controle moeten opgeven, risico's moeten nemen en breekbaar durven zijn. De dans wordt een verbeeldend dansen, waar ideeën en zich van elkaar verwijderen en dan weer samenkomen. Meerdere lezingen gebeuren tegelijk, misverstanden worden vruchtbaar: de dansers brengen de basisideeën op plaatsen waar zelfs de choreografe het niet had kunnen vermoeden.

Naast dans vormen muziek, belichting en decor belangrijke elementen in Miller's werk. Deze maken eveneens deel uit van het grofmazig weefsel. De openheid is ook hier belangrijk, de talrijke verwijzingen vormen een soort contrapunt, een polyfoon concept met daarbinnen duizelingwekkende variaties. De pas de deux 'Meidosems' is een mooi voorbeeld. Twee dansers zoeken hun weg in de teaterruimte en deze wordt

langzaam opgeslokt. Evidentie kent hier geen plaats, de dans blijft eeuwig. Ze wil zich geen concrete resultaten opdringen. Zo is ook de muziek, 'sonatas and interludes for prepared piano' van John Cage, als een zoeken, een opzwellen en ontspannen. Het decor past hier op haar beurt erg goed bij. Het zijn twee roodkoperen wanden die doen denken aan schilderachtige monochromen met metafysische pretenties. Hierop is echter een teddybeer aangebracht, prachtig ontwapenend.

Gekte

'Four for Nothing' is een nieuw werk, mee gerealiseerd door Klapstuk, dat de wereld van de barok ontdekt. De muziek zijn Bach's 'Brandenburgse Konzerte', zo

beelding belangrijk is, een onbegrensd associatief vermogen. In de muziek wisselen strakke compositie en losse improvisatie elkaar af, in een balancerende beweging.

'My Jester' is een stuk uit twee delen: de dans en de herinnering. De choreograaf en de danser worden hier tegenover elkaar geplaatst. Het tweede deel ontstond namelijk op basis van het eerste: de wijze waarop dansers zich de repetities van het eerste deel herinnerden, dus ook hun persoonlijke verwerking ervan, vormden het uitgangspunt voor nieuw bewegingsmateriaal. Zo kunnen dansers zich profileren tegenover de choreografie en hun eigen fascinaties en stijl gebruiken. Toch grijpt de choreografe hier in. 'Elke danser krijgt een nar (jester) toegewezen die ervoor zorgt dat er een en ander mis loopt. Een dansers is bijvoorbeeld geobsedeerd door lichtheid. Daarom krijgt ze omgekeerd een paar grote voeten aangebonden, die haar op de grond houden. De nepvoeten duiden het opgelegde karakter van die fascinatie aan en halen de dans uit haar evidentie. De beweging heeft zo op zichzelf een verhaal, maar toont daarnaast ook de kracht of de kwetsbaarheid van een danser. Een beweging moet middel en doel zijn', zo zegt Van Dijk.

'Ether/Ether' is een nieuw stuk dat op het festival in première gaat, het laatste deel van 'Adriana's trilogie' - 'My Jester' is deel twee. De veerkracht van de vitaliteit is een constante in de drie stukken. Virtuositeit wordt soms ondermijnd door een verlies van controle over de ledematen. In 'Ether/Ether' staat overlevingsdrang centraal, de dans beweegt zich instinktmatig voort terwijl ze voortdurend op de proef gesteld wordt. Hier vinden de dansers elkaar soms als bondgenoten, waarna ze verder delen of zich als rivalen gedragen. Verplicht voor padvindsters.

Jeroen Peeters

Voor data en uren: zie agenda.

Film en video op Klapstuk

Onkruid met een gedragskode

Olgende zaterdag beleeft 'Dial History', de jongste productie van videast Johan Grimoprez, op het Klapstukfestival zijn Belgische première. Deze film, gerealiseerd met de steun van Klapstuk, werd in wereldpremière getoond in het Centre Pompidou en was daarna aanwezig als Belgische bijlage op Dokumenta X, waar hij volgens velen tot de toppers van de tentoonstelling behoorde. Na de voorstelling van Dial History volgt een herhaling van 'The Way of the Weed', een Vlaamse sciencefiction-dansfilm van de Filmsfabriek, geregisseerd door An Marie Lambrechts, Peter Missotten en Anne Quirynen, en vorig jaar reeds te zien in Stuc.

'Dial History' is een film over terrorisme en haar bestaan bij de gratie van de hedendaagse massamedia. In achttien minuten worden de meest spraakmakende vliegtuigkapingen — vanaf de eerste passagiersvluchten in de jaren zestig tot vandaag — in beeld gebracht, telkens voorzien van datum en plaats van het gebeuren en ondersteund door originele muziek van de Amerikaanse componist David Shea. Wie echter denkt dat deze montage niet meer is dan een saaiere reportagevideo, heeft het mis. Grimoprez paste naast nonfictieve frag-

menten, ook — soms heel grappig — filmbeelden in. De fragmenten zijn, naarmate ze recenter worden, steeds meer toegespitst op de sensationele kant van de vliegtuigkaping. De belangstelling van de camera verschuift van een evenwichtige berichtgeving naar een overheersend in beeld brengen van paniekerige slachtoffers, schreeuwende waarschuwingen van de bemanning en emoties na de bevrijding. Daar is het Johan Grimoprez ook net om te doen. Hij wil aantonen dat terroristische aanslagen slechts een doel hebben als ze aandacht krijgen in de media en ze dus enkel bestaan bij de gratie van die media. Grimoprez vindt het vooral fascinerend hoe journalisten in de strijd om kijksijfers hun camera als wapen gebruiken om bepaalde items onder de aandacht te brengen in een tijd waarin berichtgeving vaak niet meer is dan rampuiterisme vanuit de luie zetel. De rode draad doorheen deze montage zijn eigen beelden van de kunstenaar, telkens reis-, vertrek-, en ontmoetingsscènes. De latente angst dat dit wel eens een laatste ontmoeting zou kunnen zijn blijft hierbij een steeds aanwezig thema.

Terrorist

'Dial History' wil verder ook de parallel aantonen tussen de terrorist en de kunstenaar. Grimoprez baseerde zich voor zijn

film op twee romans van Don de Lillo — 'White Noise', over de de terreur van de televisie, en 'Mao II', over een in Beiroet gezijde dichter — omdat volgens deze Amerikaanse schrijver kunstenaars vaak vanuit eenzelfde motivatie hun werk kopiëren als waaruit terroristen handelen. Zij willen hun ontevredenheid met de politieke, economische of sociale gang van zaken aan de wereld bekend maken. Grimoprez wil hiermee de plaats van de kunstenaar en zijn invloed op de maatschappij in vraag stellen en stelt vast dat niet de kunstenaar, maar de media vaak de winnaars zijn.

Onkruid

Evenzeer als 'Dial History' ons confronteert met een feitelijke waarheid, neemt 'The way of the Weed' er een loopje mee. Deze nogal bizarre dansprent vertelt het verhaal van Thomas McManus, sterdanser bij het Ballet Frankfurt van William Forsythe, die anno 7097 gedropt wordt in een desolaat landschap. Hij moet hier in opdracht van ene Alan de resultaten van een vroeger onkruidexperiment trachten op te sporen. Na drie dagen ontdekt Thomas in een tunnel verroeste waterleidingen en een nogal ongewoon computersysteem. De files die hij kraakt geven informatie vrij over onkruid met een gedragskode, dat een uitvloeisel of overblijfsel blijkt te zijn van

het vroegere kruideneksperiment. Thomas vindt ook naakte, schijnbaar levensloze mensen die, wanneer ze in een reusachtig, lichtgevend aquarium gedropt worden, als het ware tot leven komen en op lichte muziek — gekomponoerd door Peter Vermeersch — minimale bewegingen maken. 'Objekten lijken in sluimerparalyse. Maar in het water gaan ze bewegen. Bewegingspatronen komen overeen met die van eerder ontsijferde files. Deze lijken op procedurele geheugenvoorden van een onbekende stam, net zo lastig te identificeren als de bewegingspatronen van onkruid', aldus Thomas in zijn verslag aan Alan. De objecten, die dus mensen zijn, bewegen op een gedragskode die hen per tijdseenheid ingegeven wordt. Zij kennen dus geen verleden of toekomst, bewustzijn of onderbewustzijn. Dit hele concept sluit nauw aan bij de idee die Forsythe heeft over dans: 'Waar men in Frankfurt naar op zoek is, is datgene wat doelgericht, rechtlijnig werken niet bij machte is te produceren, men inviteert als het ware hetgeen men op voorhand niet had kunnen bedenken, hetgeen als bij toeval gebeurt'.

'The way of the weed' steekt vol special effects en digitale hoogstandjes, die soms fascinerend, maar ook af en toe energerend zijn. Voor de fans van William Forsythe is deze film zeker een aanrader, voor anderen is dit wellicht niet meer dan een film waarin weinig gebeurt en die zich soms iets te traag naar zijn einde sleept, maar toch altijd mooi blijft om naar te kijken als je daarvoor het geduld kan opbrengen.

Katrien Darras

Voor data en uren: zie agenda.

Dansen met skalpel en detol

Un vijftien tot achttien oktober stelt de choreografe Lynda Gaudreau haar nieuwe productie voor op Klapstuk 1997. 'Still Life n° 1' wordt uitgevoerd door twee dansers van Compagnie De Brune en twee niet-dansers. Net als Benoît Lachambre komt Lynda Gaudreau uit Canada en is haar voorstelling een ko-productie met Klapstuk. Still Life n° 1 is de zesde wereldpremière voor deze editie van Klapstuk.

Met de voorstelling van Lynda Gaudreau onderstreept het dansfestival weer eens haar internationaal karakter. Still Life n° 1 is een ko-productie tussen Dance City uit Newcastle, Compagnie De Brune uit Montréal en Klapstuk. De jarenlange samenwerking met Klapstuk heeft ervoor gezorgd dat Gaudreau Leuven uitkoos voor de wereldpremière van haar nieuwe productie. Toen Klapstuk haar voor het eerst uitnodigde op het festival van 1993, werd Leuven haar werkterrein in Europa. Aan de ene kant vervult Klapstuk een promotionele functie door Construction, Anatomie en nu Still Life n° 1 voor te stellen aan het Europees publiek. Maar even belangrijk is de rol die Klapstuk speelt in het creatief proces van deze en andere producties. De

werking van Klapstuk omvat immers buiten de seizoensgebonden programmatie van dansvoorstellingen ook een continue 'atelierwerking'. Een voorbeeld hiervan is PEP oftewel Performance Education Programme, een intensief opleidingsprogramma voor jonge dansers. Een ander voorbeeld is het videoprojekt van Johan Grimont in de ateliers van het Stuc. Het kunstencentrum dat in hetzelfde gebouw als Klapstuk huist, gaf hem de technische en financiële mogelijkheden om dial History te realiseren. Het resultaat kon je al in Kassel zien, in oktober ook op Klapstuk 1997. In dit 'artist in residence'-kader brengt Lynda Gaudreau haar meeste producties tot stand. Zo ontstaat de mogelijkheid tot een inhoudelijke dialoog tussen danser en dansorganisatie wat vaak resulteert in een wederzijdse beïnvloeding.

Anatomie

Een konstante in het werk van Lynda Gaudreau is de voorstelling van het menselijk lichaam in de beeldende kunst. Gaudreau ontleedt het menselijk lichaam zoals Leonardo Da Vinci en Giacometti dat ook deden. In 'Construction', de voorstelling waarmee ze twee jaar geleden debuteerde op Klapstuk, droegen de dansers zware schoenen; een referentie aan de gestileerde

en rijzige figuren van Giacometti met klompen klei als voeten. Gaudreau ontwikkelt aan de hand hiervan haar visie op het lichaam: op het podium wordt het lichaam beroofd van haar logheid en brutaliteit en vervolgens herschapen. Twee jaar later presenteert Gaudreau 'Anatomie' op het dansfestival. Ze benadert dan het menselijk lichaam op een wetenschappelijke manier door te verwijzen naar de schetsen van Leonardo Da Vinci. Met behulp van lijnen en geometrische figuren kunnen menselijke verhoudingen berekend worden.

Lokatie

In 'Still Life n° 1' werkt ze deze twee voorstellingen verder uit en precies in dit voortborduren schuilt misschien haar zwakte. Gaudreau beschrijft zichzelf als een anatomist, wat ze bevestigt met haar nieuwe voorstelling. Deze keer plaatst ze de dansers letterlijk in een wetenschappelijk kader. De twee naakte dansers bewegen zich rond en op een tafel waardoor de scene in combinatie met het licht de gedachte aan een anatomies oproept. Zo stelt Gaudreau op

een heel concrete manier de ontleding en constructie van het lichaam op het podium voor.

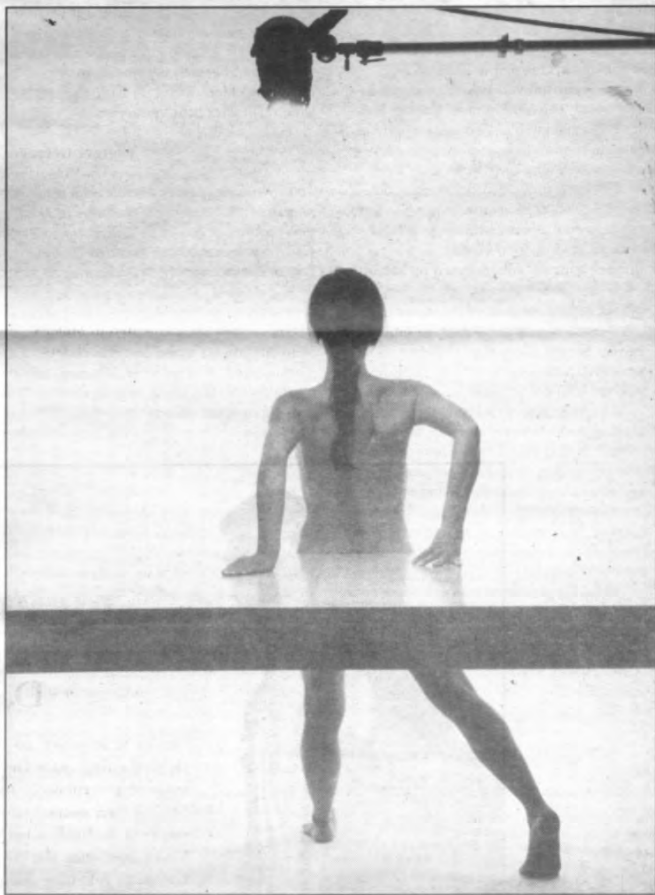
Dat de choreografe tegelijk de scenografie van deze voorstelling is, bewijst dat Gaudreau ook haar visie ontwikkelde op de relatie tussen choreografie en lokatie. Volgens haar onderscheiden ruimtes zich door hun licht en geluid. Ze streeft ernaar haar werk te integreren in die ruimtes zonder ze aan te tasten. Het is daarom niet vreemd dat Gaudreau intensief op zoek ging naar potentiële lokaties voor Still Life n° 1. Voor de voorstelling op Klapstuk koos ze heel toepasselijk de aula AZC in het Universitair Ziekenhuis Sint-Pieter, de aula waar studenten geneeskunde les krijgen. Haar voorname eis is dat de ruimte een beperkte capaciteit heeft waardoor deze haar intimiteit niet verlies. De kijker moet dicht bij het podium zitten zodat hij als het ware met zijn hoofd boven de dissectietafel meehangt. Voor de titel haalt Gaudreau haar inspiratie weer bij de schilderkunst. Wat de kijker te zien krijgt, is als een stilleven van een tafel, fruit en dieren.

Sofie Overstijns

Still Life n° 1 van Lynda Gaudreau en Cie De Brune kun je bekijken op 15, 16, 17 en 18 oktober in aula AZC van het UZ Sint-Pieter. De voorstelling zelf begint om 20.30 u, meeting point om 20.00 u stipt aan het UZ om van daaruit naar de aula te worden gebracht.

Vrijkaarten voor Klapstuk

Klapstuk voorziet een extra voorstelling van Annamiri Van der Pluijm (choreografie: Jan Fabre) op donderdag 16 oktober om 20.30 u in de Vlamingenstraat 83. Veto mag daarvoor vijf maal twee vrijkaarten weggeven. De kaarten gaan naar diegenen die voor 16 oktober binnenspringen in de 's Meierstraat 5 en ons de naam van één der zeven aartsengelen weet te melden. Diegenen die te laat zijn of geen aartsengel kennen, kunnen nog steeds tickets verkrijgen bij Klapstuk zelf. Dit is te vinden in de Van Evenstraat 2d (tweede verdieping) of telefonisch op het nummer 20.81.33, op de dag van de voorstelling.

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD,...

van fifties tot seventies
van klassiek tot modern

Kringloopwinkel Spit,
alles wat je kot nodig heeft

OPENINGSUREN
dinsdag t/m vrijdag 10u-18u
zaterdag 10u-17u

Diestsesteenweg 104, Kessel-Lo
016/26.09.21

Literair pintelieren

De stad Brugge dingt naar het statuut van Europese Kulturhoofdstad in 2002. Volgend weekend vormen Hasselt en Leuven al de literaire dubbelhoofdstad in eigen land. 'Literair Hasselt en Leuven Literair' presenteert dit jaar weer een hoogstaand 'populair programma voor een ruim publiek'.

Leuven Literair begint een vaste waarde te worden in het kulturele uitstraling van deze stad. Het oorspronkelijk idee — auteurs uit Vlaanderen en Nederland lezen voor uit eigen werk — werd in de afgelopen jaren verder uitgebreid en uitgebreid. Al snel oversteeg de formule het louter voorlezen van eigen werk en werd literatuur gekombineerd met andere kunstvormen. Vanaf 1994 werd gekozen voor kleinere en intiemere lokaties in plaats van één groot podium. Men zocht en bekam een direkter contact tussen schrijver en publiek. Leuven Literair gaat steeds gepaard met experimenten. Het linken van literatuur met kunstvormen als teater, video en beeldende kunsten wordt een vertrouwd fenomeen. Vorig jaar werd een grote stap gezet door een samenwerking aan te gaan met het kultureel centrum van Hasselt. 'Leuven Literair' werd 'Leuven Literair - Literair Hasselt'. En het klikte blijkbaar tussen de twee kulturele centra: dit jaar is de samenwerking aan herhaling toe. De formule heeft niet alleen logistieke voordelen maar ook inhoudelijk blijkt het een verrijking te zijn. Nieuw dit jaar is het concept 'toogverhalen'. In beide steden verlaat men het kultureel centrum en trekt men op kafee.

Zowel in Hasselt en Leuven kan men gaan pintelieren terwijl auteurs en acteurs pittige toogverhalen te berde brengen. In Hasselt wordt dit nog gekombineerd met een rechtstreekse radiuitzending met Jan Hautekiet. Daarnaast kan men, dankzij een samenwerking met Libre 23, in Leuven ook binnenspringen in de boekhandels Infodok en Acco. De hoofdprogramma's vinden als naar vanouds plaats in de kulturele centra van Leuven en Hasselt. Inhoudelijk krijgen we de vaste waarden terug: ruime plaats is traditioneel voorzien voor poëzie en dichtkunst. En ook dit jaar krijgen debuterende auteurs hun podium. Met ondermeer poëzie, sociale aanklacht en historische of hedendaagse romans wordt een debuterende veelzijdigheid aangeboden.

Toog

Maar Leuven Literair is meer en overstijgt de boekenkunst met ondermeer een tentoonstelling van Jan De Maesschalck, illustrator van een bekend Vlaams TV-blad. De 'Knipoog van Medusa' brengt de Griekse Goden ten tonele. Daarin wordt bewezen waarom Griekse miten erin slagen eeuwen te overleven. Met de combinatie van teksten, teater, beelden en muziek in 'Woor-den en Beelden' wordt de namiddag afgesloten. Dit alles licht verteerbaar.

Dietger Geeraert

Literair Hasselt - Leuven Literair vindt plaats op respectievelijk 17/18 en 18/19 oktober in de kulturele centra van Hasselt en Leuven. Info: VVV - Leuven, Savoyestraat 4 en Kultureel Centrum Leuven Romaanse Poort, Brusselsestraat 63.

Veto zoekt nog altijd medewerkers.

U bent nog altijd van harte welkom op de redaktievergadering, elke vrijdag om vier uur in de 's Meiersstraat 5.

Of spring gewoon eens binnen.

Get to 25

M'n rekening, vanaf m'n studies tot het beroepsleven. Dat noem ik G-kracht.

Om af te stevenen op uw 25ste levensjaar is er nu Get to 25. Méér dan alleen een zichtrekening, staat Get to 25 u bij vanaf uw studies, bij uw eerste job, van het behalen van uw rijbewijs tot het inrichten van uw eerste appartement. Met dit pakket bancaire en extra-bancaire diensten beheert u uw vrijetijdsbudget, regelt u al uw uitgaven en haalt u het beste uit uw inkomen. De Bancontact/Mr. Cash-, Proton- en Visa-kaart* zijn slechts enkele voorbeelden uit een waaier aan voordelen. Wie een Get to 25-rekening opent kan op een gratis elektronische zakagenda rekenen. Leef uw eigen leven. Get to 25 geeft u een duwtje in de rug...

Bel voor meer info gratis onze Cliëntendienst op 0800/16789, van maandag tot vrijdag van 7 tot 22 u. en op zaterdag van 9 tot 17 u. Of kom langs in een van onze Generale Bank-agentschappen.

*Onder voorbehoud van aanvaarding van het dossier.

G

Generale Bank. Mijn Kracht.

“De flikken zijn niet onze beste vrienden”

Is er al kan gesproken worden van een Leuvense hiphop- en junglescene, dan is The Riot Squad daarin zeker een van de bekendere namen. Vorige week waren ze dan ook afsluiter op de Reclaim the Streets-party. De DJ's en MC's (rappers) leerden elkaar enkele jaren terug kennen op Radio Scorpio, en sindsdien werd het Leuvense straatbeeld regelmatig belaagd door hun affiches: provocerende afbeeldingen van de dienaars der wet die in vol ornaat één of andere komende party aankondigen. Oorspronkelijk bestond The Riot Squad slechts uit drie DJ's: Damented, Dysfunkshunal en Wontime. Geleidelijk aan breidde de groep zich uit met verschillende MC's, zoals daar zijn Sanctum, Damn Right Joe en Ghost Busta.

Muzikaal gezien kan je je dus verwachten aan hiphop en jungle. "Specifiek goede hiphop, dus allesbehalve de kommersiële 'west coast crap' of ongeïnspireerde 'G-funk' die de gemiddelde radio uitbraakt," aldus Riot. Damented en Dysfunkshunal zoeken hun heil aan de andere kant van de Verenigde Staten, in wat sommigen de 'east coast' hiphop zouden noemen. "De pure hiphop die zichzelf steeds probeert te vernieuwen," heet dat dan. Naast hiphop staat The Riot Squad ook voor jungle. Wat Wontime betreft kan je je eerder aan het hardere werk verwachten: "Destruktieve beats en baslijnen die het moeilijk maken onbewogen te blijven. Geen al te oppervlakkige jazzy riedeltjes, maar massieve sonische terreur." **Veto:** Welk publiek wordt door jullie fuiven aangetrokken? Gaat het om mensen die hun levenswijze aan de muziek hebben aangepast, zoals je bijvoorbeeld op punkoptredens ziet? **Dysfunkshunal:** «Een vrij algemeen publiek gewoon.»

Wontime: «Mensen die van de muziek houden. Je kan ze niet meteen in een vakje stoppen. Hoe pas je trouwens je levenswijze aan aan muziek? Door de juiste kleren te dragen? Als je veel met muziek bezig bent, wordt het vanzelf een deel van je leven.»

Damented: «Ik vraag me af in hoeverre het een kwestie is van je levenswijze aan te passen aan je muziek. Mensen die naar onze fuiven komen, laten toch blijken dat de muziek de moeite is.»

Veto: Het valt op dat op jullie fuiven vooral maan- en vrouwelijke volk afkomt. Komt dit misschien door de agressie die jullie muziek uitstraalt?

Dysfunkshunal: «Ik denk dat de muziek die wij draaien sowieso vooral door jongens wordt beluisterd.»

Damented: «Zeker de hiphop, die in feite een soort machomuziek is, qua attitude dan toch.»

Wontime: «Ik kan begrijpen dat onze muziek voor sommigen misschien agressief lijkt, maar de sleer op fuiven waar we draaien is alles-

behalve agressief. Het is misschien wel zo dat er in het algemeen meer jongens opdagen, maar ik heb juist de indruk dat er meer en meer een evenwicht aan het ontstaan is.»

Veto: Rappers die op jullie optredens naar voren treden, staan daar zeker niet met hun mond vol tanden. Verzinnen ze dit allemaal zelf, of halen ze hun inspiratie meer van beroemdere collega's?

Dysfunkshunal: «Natuurlijk hebben ze veel naar andere MC's geluisterd, maar ze hebben echt wel hun eigen stijl en hun eigen teksten.»

Damented: «Dat is uiteindelijk de essentie ervan: je eigen teksten schrijven, waardoor je bijdraagt aan de vooruitgang van hiphop in het algemeen. Onze MC's bekritisseren dan ook constant de 'biters', die stukken uit reeds bestaande teksten halen, en die zich toeigen. Sanctum rapt bijna uitsluitend in het Nederlands, en de anderen afwisselend in het Engels en het Nederlands. Op onze parties rappen ook andere MC's, zoals de Woods Crew uit Tervuren.»

Wontime: «In principe mag iedereen die naar onze fuiven komt gewoon de mikro pakken, en beginnen rappen. Op eigen risico natuurlijk, wie slecht is, gaat af.»

Visie

Veto: Op jullie affiches vinden we steeds politie-agenten in gevechtswaarschuiging terug. Hebben jullie hier een speciale bedoeling mee, zijn er bijvoorbeeld politieke aspiraties mee verbonden?

Wontime: «De affiches spreken voor zich. Wat hebben agressieve agenten met politieke aspiraties te maken? Ieder van ons heeft natuurlijk zijn eigen opvattingen over de dingen, maar de muziek komt op de eerste plaats. De manier waarop wij de wereld ervaren wordt automatisch gereflecteerd in datgene waarmee we bezig zijn.»

Dysfunkshunal: «Laten we zeggen dat de flikken niet onze beste vrienden zijn.»

Damented: «De bedoeling van The Riot Squad is dus in de eerste plaats bezig zijn

Dansen voor een goed doel

Niet dat alles altijd een (goed) doel moet beogen, maar als het al eens gebeurt verdient het zeker aandacht. 'Reclaim the streets' is een vrij recente vorm van actievoeren die zijn wortels heeft in het Engeland van het begin van de jaren negentig. Daar voeren jongeren al jarenlang actie door op de meest onverwachte plaatsen en momenten housefeesten te organiseren op straat. Hiermee klagen zij de vernielingen aan die het autoverkeer op ekologisch, economisch en sociaal vlak aanricht terwijl de overheid de auto als vervoermiddel verder blijft promoten. Strikt gezien ging het in Leuven dan ook niet echt om een 'Reclaim the streets' omdat Sociale Raad (een geëlling binnen Loko) toestemming verkreeg voor het feest. Het resultaat was echter hetzelfde.

Op de persconferentie van Sociale Raad (Sora) legde de woordvoerder de nadruk op de dualisering van de mobiliteit. Enerzijds is er het autoverkeer dat zorgt voor economische en ecologische last, die niet vergoed wordt door de autobruiker. Anderzijds is er het veel te dure en overvolle openbaar vervoer. Daarna richtte de vertegenwoordiger van de Feisersbond van Leuven zijn pijlen op de problemen van de fietser in Leuven. Zij eisen ondermeer een zone 30 in de binnenstad, lagere snelheden op de ring en meer en betere fietsstallingen.

Feit is dat het nu tot iedereen begint door te dringen dat het mobiliteitsvraagstuk één van de grote problemen is, dat fundamentele hervormingen noodzaakt. De smog boven Parijs, leek tot voor kort enkel Zuid-Amerikaanse of Aziatische grootsteden te treffen. Afgelopen week zat de ochtendspits bij ons klemvast, omdat het begon te regnen. Dansen voor een goed doel mag al eens.

(rg)

met muziek, en niet met een of andere elitaire beweging die onze visie ventileert.»

Droom

Veto: Op Reclaim The Streets waren jullie als laatste act geprogrammeerd. Staan jullie volledig achter 'n project?

Wontime: «Dit was geen Reclaim The Streets. Als je de straat terug in handen wil nemen, ga je dat niet eerst braaf aan het stadsbestuur vragen. Het oorspronkelijke idee achter Reclaim The Streets is dat je zonder toestemming een bepaald deel van de weg afsluit, om er een soundsysteem neer te poten, en tot laat in de nacht te feesten, whether they like it or not. Om dit te bereiken heb je natuurlijk genoeg mensen nodig die bereid zijn om de ordediensten te beleten tussenbeide te komen. De happing van verleden week was toch de moeite waard, gezien de bereidheid van honderden mensen om het slechte weer te trotseren.»

Damented: «Het entoesiasme van de mensen maakte het zeker de moeite waard, en het zou ideaal zijn als dit een aanzet zou zijn tot een illegale Reclaim The Streets. Het kan nooit kwaad een happing als deze te organiseren, maar commerciële sponsoring past absoluut niet binnen de doelstelling. Ik sta dus wel volledig achter zulke evenementen, maar de uitdaging van een echte

Reclaim The Streets lijkt me ook wel wat.»

Dysfunkshunal: «Ik vond het op zich al goed, want muziek klinkt in open lucht sowieso beter dan binnen.»

Veto: Jullie hebben reeds verschillende 'mixtapes' uitgebracht. Wat zijn jullie toekomstplannen?

Dysfunkshunal: «De mixtapes zullen altijd wel blijven komen, en daarnaast werken we ook wel aan eigen nummers, zowel jungle als hiphop.»

Wontime: «We weten wel welke richting we uitwiltten, maar voorlopig zijn onze middelen te beperkt om er echt aan te denken zelf iets uit te brengen. Mecenassen die ons een studio ter beschikking willen stellen mogen ons natuurlijk steeds contacteren.»

Veto: Jullie droom: rijk en beroemd worden?

Damented: «Eerder genoeg hebben om van te leven en berucht te blijven. Als dat met The Riot Squad zou lukken, dan zullen wij niet ontevreden zijn.»

Anja Kuhn

Damented, Dysfunkshunal en Wontime doen elke zaterdagavond hun ding op Radio Scorpio (106 FM) tussen 18.00 en 21.00 u. Ook de Silo zullen zij met hun aanwezigheid verblijden, en wel op 24 oktober (Food), 29 oktober (Wardance Millennium) en 25 december (Christmas Jam). Riot Phone: 22.88.47.

(foto Maarten Timmermans)

"Tom Poes is klote, maar Heer Ollie heeft wel een lekker kontje"

Wen interview afnemen met een kunstenaar is geen pretje. Ofwel heeft hij niks te vertellen, ofwel heeft hij geen zin om te antwoorden op je vragen. Gumbah, in België geliefd tot berucht cartoonist sinds zijn onzachte verschijning in het weekblad Humo, koos tegenover Veto voor een subtiele mix van die twee strategieën. Hij werd daarbij geruggesteund door Jeroen de Leijer, Steppie Lloyd Trumpstein en Ivory Lee, drie minstens even eminente vakbroeders met wie hij in Nederland het cult-magazine 'De bedenkelijk kijkende grondeekhoorn' opzette. 'De grondeekhoorn' is het soort striptijdschrift waarin alles mag en niets moet, een gedrukt kladschriftje waarvoor het viertal het beste van zichzelf bewaart. Veto moest het met iets minder stellen, omdat de heren een pilsje teveel op hadden uit het land waar de sigaretten Belga en Tigrà heten. Maar: "Zoals Willy Vandersteen al zei: 'Het leven is als een pas geschoren kutje.'"

Gumbah: «De bedenkelijk kijkende grondeekhoorn' is een beetje gestart als een buurtblad. Wij woonden allemaal bij elkaar in de buurt. Tilburg bestaat uit zeven dorpen die aan elkaar zijn geplakt door tekstielbaronnen. En toen was de baronnie weg, en bleef er niks meer over. Behalve wij.»

Kijk bijvoorbeeld naar die wasmachine op de hoes van de laatste plaat van Sonic Youth. De mensen noemen dat underground, maar in feite is dat een goed geliede machine.

Steppie: «De buurt waar wij wonen is echt wel een gore plek. Lekker luchtig wel, elke nacht is er wel een ander joch dat je ramen ingooit. En verder ben je blij als je weer de avond gehaald hebt zonder een mes tussen je ribben. Voor die buurt gingen wij dan een blaadje maken, dat we huis aan huis wilden ronddelen. Zodat die mensen toch één keer in de week vijf minuten iets om te lachen zouden hebben. Dat was in het gezegende jaar 1995. Maar toen ik op een keer een pistool onder mijn neus geduwd kreeg, hebben we het maar over een andere boeg gegooid.»

«In België heb je dat toch ook, plaatsen waar het niet zo fijn is om te wonen: Charleroi, Luik, weet ik veel. In Nederland heb je Oss, Wassenaar, Alkmaar... ken je dat, Alkmaar? Dat is het Mol van België, weet je wel?»

Steppie: «En Volendam, bah. Dat is een stad vol van die gezonde mensen.»

Veto: 'De grondeekhoorn' is het blad waarin jullie de dingen publiceren die je elders niet kwijtraakt. Hebben jullie dan last van sensuur?

Jeroen: «Dat is eerder een kwestie van zelfsensuur. De 'grondeekhoorn' is voor ons een vuilnisbak, maar wel één met een rijke inhoud.»

Gumbah: «De eekhoorn is ook ontstaan omdat we het zo'n zonde vonden als we bij elkaar telkens weer zo'n ontzettend grappige, mooie tekeningen ontdekten. Dus hebben we die tekeningen maar van de grond

geraapt en er een tijdschriftje mee gemaakt. Het voordeel aan dit blaadje is dat nu niemand na onze dood onze kladschriftjes zal moeten uitgeven. Dat hebben we lekker zelf al gedaan.»

Veto: Zijn er onderwerpen die jullie niet aanraaken?

Jeroen: «Ik weet wel een paar voorwerpen die ik liever niet aanraak. (hilariteit) Maar serieus nu, er zijn toch wel een paar dingen waar ik vanaf blijf.»

Gumbah: «Tja, van jou kunnen we wel

teerd. Maar ik sluit het niet per definitie uit. Als zo'n actuele situatie zich toevallig leent voor een goede grap, zal ik ze niet laten liggen.»

Wasmachine

Veto: Enerzijds is er 'De grondeekhoorn', waarmee jullie in de marge van de stripwereld zitten, anderzijds publiceren jullie ook vaak in meer populaire media: Humo, De Nieuwe Revu. Waar plaatsen jullie jezelf op de lijn van underground

(foto Jeroen Lissens)

zeggen dat je nog nooit iets hebt aangeraakt. Jeroen.»

Nummers

Veto: Ik bedoelde eigenlijk dat jullie wel fel te keer gaan tegen de kleinburgerlijke maatschappij, maar de politieke actualiteit komt bij jullie nooit aan bod. Waarom geen grappen maken over Srebrenica bijvoorbeeld?

Steppie: «We komen gewoon te laat, vrees ik. Ik vind het te gemakkelijk. Bovendien worden die tekeningen er al snel door geda-

naar populaire cultuur?»

Ivory: «Wat is underground? Zodra je publiceert ben je geen undergroundtekenaar meer. Je maakt gewoon wat je maakt. Volgens mij is er tussen de underground en de upperground geen verschil meer. Kijk bijvoorbeeld naar die wasmachine op de hoes van de laatste Sonic Youth. De mensen noemen dat dan underground, maar in feite is dat een goed geliede machine.»

Veto: Jullie maken daar ook wel een beetje gebruik van. Jullie slordige stijl is in 'De grondeekhoorn' misschien noodzaak, maar die is intussen

al een eigen estetik geworden. Mensen kopen jullie strips daarvoor.

Ivory: «Wij verkopen De Eekhoorn aan de distributeur voor amper vier gulden. Wij schieten daar geld bij in, dus dat maakt ons niets uit. Anders maakten we wel een blad met een andere titel dan 'De bedenkelijk kijkende grondeekhoorn'. Het is allemaal erg direct, die stijl is helemaal niet zo weloverwogen.»

Gumbah: «Ik wil hier nog even één ding duidelijk stellen, omdat ik bang ben dat het niet in het artikel komt: Tom Poes sukkt! Maar Heer Olivier heeft wel een lekker kontje.»

Veto: Wat in de 'grondeekhoorn' verschijnt, noemen jullie je beste werk. Waarom dan?

Gumbah: «Pretjes omwille van het ongedwongene. Als je iets maakt dat voor publicatie dient, per je je automatisch in. Je gaat anders denken, sensureert jezelf omdat je toch met dat lezerspubliek in je hoofd zit. In de 'grondeekhoorn' staan ongelooflijk

slechte grappen, afgekeurde tekeningen, allerlei dingen waar wij toevallig zelf wel gruwelijk om moeten lachen. Bij dit blad beschouwen we onszelf als het enige publiek. We vinden onszelf ontzettend leuk. Wat de rest ervan vindt kan ons geen bal schelen. Dat 'de eekhoorn' een bescheiden suksesje is, verbaast ons oprecht.»

Hoofd

Veto: Gumbah maakt tegenwoordig ook reclame voor een Duits automerk. Waar zouden jullie nog graag reclame voor maken?

Gumbah: «Zaadodende pasta voor linkshandigen. Dat bestaat nog niet, maar net daarom willen wij ons steentje bijdragen. Omdat die mensen nog niet aan hun trekken komen. Haha. Of Piet Bambergen, daar had ik ook nog wel eens reclame voor willen maken. Helaas, te laat.»

Veto: De vraag die je nooit aan een kunstenaar mag stellen: waar haal je de inspiratie vandaan?

Ivory Lee: «Bij mij gaat het alleszins verder dan alleen het werk van andere tekenaars. Alles wat zichtbaar of tastbaar is, kan een bron van inspiratie zijn. Verpakkingen, oude films of oude foto's. Ik hoef die dingen niet eens zelf in mijn bezit te hebben, maar ik sla ze op in mijn hoofd en dan komen ze er van zelf wel weer eens uit.»

Veto: Hebben jullie een boodschap?

Ivory: «Ik ben bang van wel ja: als je elke week in een tijdschrift staat, heb je een bood-

schap. Vrees ik.»

Gumbah: «Ik vraag me nu bijvoorbeeld af waarom we geïnterviewd worden. Ik heb helemaal geen boodschap, laat me toch gewoon een tekeningetje maken.»

Bart Eeckhout

Gumbah's nieuwste 'Hoe Eddie in balzeit kwam' is pas verschenen bij uitgeverij 'De Harmonie/ Icarus'. In de betere stripzaak vind je ook het vierde deel van 'de bedenkelijk kijkende grondeekhoorn' dat toepasselijk het nummer vijf kreeg.

zoekertjes

✓ Klio zoekt originele doorgeefstok voor de 24-urenloop. De enorme leren fallus van een paar jaar geleden is momenteel bezet.
 ✓ Eendracht vooruit!
 ✓ Hallo vriendjes! Hier zijn we dan terug met onze briljante, gezagsondermijnende berichtjes voor Veto (een wereldblad, overigens). Welkom in de wereld der Maaslandse (en Moerbeekiaanse) cult!
 ✓ God ziet u, zwaai eens!
 ✓ Ex-praes van een kleine kring zoekt doel in het leven. Ben jij dat doel, dan kan je contact opnemen op 22.31.09 (namiddag).
 ✓ Ben je ongeveer 1m67 groot, studeer je humane wetenschappen en heb je paars haar. Boe boe zoekt je nog altijd.
 ✓ Claude zoekt fuifzaal. Loko het geld.
 ✓ "Ben jij een weenie of niotje?"
 ✓ Gezocht: doorgeefstok voor Klio's 24-urenloop die minder dan 100 kg weegt. Hanne wordt verzocht zich niet meer te melden.
 ✓ Kring voor internationale betrekkingen: infovergadering op 13 en 15 oktober om 20 uur in Pangaea.
 ✓ Eendracht vooruit!
 ✓ En nu van een iets polemischer karakter:

Wij verklaren hierbij plechtig de oorlog (ja-vel) aan de 'curryworsten' (eerste kan geschiedenis). Ons motto: 'Search and Destroy!' ✓ Het zijn frikandellen.
 ✓ Waarom zit er eigenlijk geen kat in eerste kan geschiedenis? Zijn er überhaupt nog eksamens?
 ✓ Een spook waart rond in Leuven. Zijn naam: Studio-Brusseliserings. Volgend doelwit: Scorpio (U weet wat ik bedoel!).
 ✓ Germania, een CRIMENEle kring!
 ✓ Zoekertjes zullen voortaan verwer(r)kt worden door de speciale search-engine 'Hans'.
 ✓ Viva our new huis.
 ✓ Ik ga nooit vreemd, want ik voel me overal thuis. (E. Stols)
 ✓ Bart H. Productions goes solo! Neem deel aan de 'Kama-Sutra-voor-doe-het-zelvers'-sessies aan uitzonderlijke prijzen. Praeses van Klio krijgt gratis toegang.
 ✓ Vergeet de moderne techniek. Leve de katrol.
 ✓ Björn, wat is nu echt het moeilijkste? Een lied vinden, kola aansluiten in de fak of een rondje lopen op de 24-urenloop?
 ✓ Papa laat een appel vallen. Jantje gaat aan het raam kijken.
 ✓ La funkke mobbe me rend toujours comple-

ment fuou.
 ✓ Papa: "Waarom sta je aan het raam te kijken?"
 ✓ In het kader van 'Reclaim the Streets' verstrekte Klio een gratis rondje Safari-puur. De zelfbediening werd wel te letterlijk opgevat.
 ✓ Jan: "Ik ben aan het kijken of er hier een boom staat, want we hebben op school geleerd dat de appel nooit ver van de boom valt."
 ✓ Obelix, gaank den menhirs bezörge, en loat us met rös.
 ✓ Alle mannen oppassen voor Klaten, Sam en Liestbeth; Ze zouden wel eens vreemd kunnen gaan (vreemd hé).
 ✓ Bedankt voor de meubels.
 ✓ Startvergadering 11.11.11-studenten, maandag 13 oktober 1997, 20.15 in Vlamingenstraat 116.
 ✓ "U mag dan niet van televisie houden, maar dit moet u toegeven: ons frustratienivo is op schitterende wijze gestegen." (Piet Theys)
 ✓ Guido Gezelle: de mite ontluisterd. Gezelle was niet zo'n genie dat hij zijn gedichten uit het totale niets tevoorschijn toverde, neen, hij vond inspiratie in de zeventiende-eeuwse Zuid-Nederlandse literatuur (die niemand kent). Aha.
 ✓ Dus rij rustig door oranje en geel extra gas bij rood. Er is leven er is leven na de dood.
 ✓ Jean doit polir son sol. Jean a frotté ses planches pendant des heures. Maintenant il va polir son chinois. Le monde tourne comme ça.

✓ Gezocht: preses. Antwoorden te richten naar Pierre, Wortel.
 ✓ Keizer Claus, koning Mulisch of Nooteboom admiraal. Dario Fo lacht met ze allemaal.
 ✓ Leve België.
 ✓ Na de witte, de rode, nu de blauwe mars. Volgende keer de appelblauwzeegroene mars?
 ✓ Nils. Nils. Nils.
 ✓ "Xaunie wete warrom wudde spelling neis-sauwe vreenvaudigge" (C. Buddingh)
 ✓ Het is rood en zit onder de grond. Wat is het? ✓ Een mol op een rood fietsje.
 ✓ Wat is het verschil tussen een mol en een metro?
 ✓ In een metro zitten geen deuren.
 ✓ Ambiance in de Renaissance!
 ✓ Amok in de barok!
 ✓ Cynisme in het classicisme!
 ✓ Giotto schudt kunstwereld wakker.

JO MEUWISSEN

Alle verhuur
Video-/klank- en lichtmateriaal
Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR-EN CD'S
met of zonder D.J.
KARAOKE (1.500 titels)

016/201.301

agenda & ad valvas

DOOR KATRIEN DARRAS

MAANDAG

20.00 u **DEBAT** 'België, één jaar later' met o.a. Roberto D'Orazio, Tinnie Mast (o.v.), in MTC grote aula, toeg. gratis, org. MLB.
 20.00 u **VERGADERING** Infovergadering voor alle geïnteresseerden, in Pangaea, org. Kring voor Internationale Betrekkingen.
 20.00 u **LEZING** 'Vergangende grenzen' (over seksuele identiteit), in Bareel voor MSI-instituut, org. Het Goede Spoor.
 20.15 u **VERGADERING** Startvergadering 11.11.11-studenten, in Vlamingenstraat 116, Leuven.
 20.30 u **DANS** Anouk van Dijk, in Dansstudio, toeg. 330/400, org. Klapstuk.
 20.30 u **DANS** Fabre/Troubleyn: 'Vier temperamenten'-Annamir van der Pluijm, in Vlamingenstr. 83, toeg. 380/450, org. Klapstuk.
 20.30 u **FILM** 'Psycho', in Vlaams Filmmuseum en -archief, Vanderkelenstraat 30, toeg. 100, org. Vlaams Filmmuseum en -archief ism. Cultureel Centrum Leuven.
 22.30 u **DANS** De Keersmaecker, Paxton & Wooster Group, in Philips, toeg. 380/400, org. Klapstuk.
 22.30 u **DANS** Fabre/Troubleyn: 'Vier temperamenten' - Wim Vandekeybus, in Stuczaal, toeg. 380/450, org. Klapstuk.

DINSDAG

20.00 u **VERGADERING** Tema-vergadering, in Masereelclub, org. De Roze Drempel.
 20.30 u **DANS** Anouk van Dijk, in Dansstudio, Naamssestr. 96, toeg. 330/400, org. Klapstuk.
 20.30 u **DANS** Fabre/Troubleyn: 'Vier temperamenten' - Annamir van der Pluijm, in Vlamingenstr. 83, toeg. 380/450, org. Klapstuk.
 22.30 u **DANS** De Keersmaecker, Paxton en Wooster Group, in Philips, toeg. 380/450, org. Klapstuk.
 22.30 u **DANS** Fabre/Troubleyn: 'Vier temperamenten' - Wim Vandekeybus, in Stuczaal, toeg. 380/450, org. Klapstuk.

WOENSDAG

13.00 u **VIDEO** 'The way of the weed', in Stuczaal, toeg. gratis, org. Uur KULIUUf.
 14.00 u **FILM** 'Rubens', van Henri Storck en Paul Haesaerts, in Vlaams Filmmuseum en -archief, org. Vlaams Filmmuseum en -archief.
 19.30 u **KWIS-AVOND**, Verzamelen aan Alma 2, org. De Roze Drempel.
 20.00 u **VERGADERING** Infovergadering voor alle geïnteresseerden, in Pangaea, org. Kring voor Internationale Betrekkingen.
 20.00 u **KONSERT** 'Orion', in Parochiezaal 'Ter Bank', toeg. 250/300/350, org. Folk-Podium.
 20.30 u **DANS** Lynda Gaudreau, in Aula AZC, UZ Sint-Pieter, toeg. 330/400, org. Klapstuk.
 20.30 u **DANS** Lynda Gaudreau, in Aula AZC, UZ Sint-Pieter, toeg. 330/400, org. Klapstuk.

22.30 u **DANS** De Keersmaecker, Paxton en Wooster Group, in Philips, toeg. 380/450, org. Klapstuk.
 22.30 u **DANS** Fabre/Troubleyn: 'Vier temperamenten' - Wim Vandekeybus, in Stuczaal, toeg. 380/450, org. Klapstuk.

DONDERDAG

20.00 u **TEATER** 'Fado' door José do Carmo, in Waghuyts, Brusselsestraat 63, org. Cultureel Centrum Leuven.
 20.00 u **INFO-AVOND** '(H)eerlijk ruzie maken' o.l.v. Impuls, in Romaanse Poort, toeg. gratis, org. Labyrinth.
 20.00 u **KONSERT** Jazzmuziek gebracht door het 'Philip Catherine Trio', in Konserzaal Lemmensinstituut, toeg. 150/200, org. Lemmensinstituut.
 20.00 u **KONSERT** Jean-Louis Daulna/ Zap Mama, in Oude Markt, toeg. gratis, org. Rock Werchter & Student Aid.
 20.00 u **FILM** 'La Haine' van Mathieu Kassovitz,

in MSI 00.28, toeg. gratis, org. ISHA.
 20.30 u **DANSEK**tra voorstelling van 'Ik ben zo jaloers op de zee...' van Annamir Van der Pluijm, in Vlamingenstraat 83, toeg. eventueel gratis, org. Klapstuk.
 20.30 u **DANS** Amanda Miller, in Stadschouwburg, toeg. 300/700, org. Klapstuk.
 20.30 u **KONSERT** 'The Clerck's Group', polyfonie rond J. Ockeghem, in Sint-Geertruikerk, org. Festival van Vlaanderen.
 22.30 u **DANS** De Keersmaecker, Paxton en Wooster Group, in Philips, toeg. 380/450, org. Klapstuk.

VRIJDAG

19.30 u **VERGADERING** Startvergadering Amnesty International, boven HDR.
 20.15 u **KONSERT** 'Ceske Trio', in C.C. Oratorienhof, toeg. 250, org. C.C. Oratorienhof.
 20.30 u **DANS** Amanda Miller, in Stadschouwburg, toeg. 300/700, org. Klapstuk.
 20.30 u **DANS** Lynda Gaudreau, in Aula AZC,

UZ Sint-Pieter, toeg. 330/400, org. Klapstuk.
ZATERDAG
 22.00 u **TEATER** 'Heiligen en zondaars' door Ensemble Il Pretestino, in Kapel Romaanse Poort, Brusselsestraat 63, Leuven, org. Cultureel Centrum Leuven.
ZONDAG
 11.00 u **MUZIEK** 'Muziek uit Middeleeuwen en Renaissance' door Catherina Consort, in Kapel Romaanse Poort, Brusselsestraat 63, Leuven, org. Cultureel Centrum Leuven.

MAANDAG

20.00 u **LEZING** 'Lijfwerk', in Arenberginstituut, org. Het Goede Spoor.
 20.00 u **LEZING** 'Lijfwerk', in Arenberginstituut, toeg. gratis, org. Het Goede Spoor.
 21.00 u **FILM** 'Samma no Aji', in Vlaams Filmmuseum, Vanderkelenstraat 30, Leuven, org. Cultureel Centrum Leuven.

Alfa

• 13/10 Avondtap in Fak W&L. • 14/10 Kanreners tegen lieers. • 15/10 Spelletjesavond in perma.

Bios

• 13/10 om 22.00 u: Fuif in Lido. • 16/10 om 20.30 u: 'To die for', in ZL, toeg. gratis.

Crimen

• 13/10 om 22.00 u: fuif in Albatros. • 15/10 om 22.00 u: gezelschapspelen, in Fak-bar. • B.W.O. in zaaltje boven Tir na n'og

Ekonomika

• 13/10 om 20.00 u: Peter- en meteravond (T.E.W.). • 15/10 om 20.00 u: Peter- en meteravond (H.I.R. en E.W.).

Geologische kring

• 16/10 om 22.00 u: Fuif in Café 't Plectrum.

Germania

• 14/10 om 20.00 u: Voetbal, eerste tegen tweede kan. • 15/10 Eerste kandag, met om 14.00 u: bezoek aan Stella en om 19.00u: opnames Tien om te zien, inschrijven per ma. • 15/10 om 20.00 u: 'The Shallow Grave', in MSI 03.18.

Historia

• 14/10 om 20.00 u: 'Goodfellas', in MSI 03.18, toeg. gratis. • 14/10 om 21.00 u:

maffia-avond in Fak W&L. • 16/10 om 11.00 u: barbecue op Parking letteren. • 20/10 om 20.00 u: kantus in Ambiorix.

Klio

• 13/10 om 14.00 u: Tapnamiddag in de fak. • 14/10 praatkamer in fak om 13.00 u, en rondleiding Justus Lipsius verzamelen Bibc. • 15/10 om 20.30 u: 'Moderne neo-Latijnse poëzie', in MSI 00.28, toeg. gratis. • 16/10 kantus om 20.00 u: , verzamelen bareel MSI.

LBK

• 13/10 Bambo en jeneveravond, in Gnorgl. • 14/10 om 20.00 u: Peter- en meteravond. • 16/10 om 20.00 u: Openingskantus, in Waaiberg, en om 22.00 u: Aerobic Night.

Logopedie

• 13/10 om 20.30 u: 'Kitsch 'n cocktail night', in 't Plectrum. • 20/10 om 22.00 u: Startfuif, in Rumba.

Mecenas

• 15/10 om 22.00 u: Jeneveravond, in Praat-kamer, fak W&L.

Medica

• 15/10 om 14.00 u: Posterbeurs, in Zaal Monella. • 15/10 om 22.00 u: "Autentiek", in Doc's Bar, toeg. gratis. • 16/10 Kleuter- en peuteravond, in Doc's bar. • 16/10 om 14.00 u: Posterbeurs, in Zaal Monella. • 17/10 om 21.00 u: Kantus 4e doc en fuif, in Doc's Bar, toeg. gratis.

Medisoc

• 14/10 om 22.00 u: Cocktailavond in wink.

Politika

• 14/10 om 21.00 u: kantus in Patapoel. • 15/10 om 21.00 u: Vietnamavond in Politika. • 16/10 om 22.00 u: cocktailavond in Politika.

Psychologie

• 15/10 om 21.00 u: "Nesta" (Reggae en Rai), in Shrink, toeg. 50. • 16/10 "Space party", in Shrink, toeg. gratis.

Romania

• 13/10 om 21.00 u: 'The English Patient', in MSI, toeg. Gratis. • 15/10 om 13.00 u: , in perma, fak W&L. • 16/10 om 21.00 u: Peter- en meteravond, eerste lie avond, cocktail-avond, in Tjil, toeg. gratis.

VRG

• 15/10 om 20.30 u: , in Nieuwe Valk, inkomhal. • 16/10 Studentenmarkt, VRG dag met o.a. Mini -Proms, in Brabantal. • 16/10 om 22.00 u: Erasmus-peter-en-meter-night, in HDR. • 19/10 Erasmus noche Espanola.

VTK

• 13/10 om 20.30 u: Openingskantus, in Waaiberg. • 14/10 om 19.00 u: Vretrek naar KMS aan lokaal van Euravia. • 15/10 om 21.00 u: Beach-party in 't Elixir. • 17/10 om 10.00 u: Carte blanche in 200M.06 en om 11.30 u. in 200M.07.

Eerstekanners over eerste kan

"Als je niet kan koken, kan je best niet koken"

Het zal je maar overkomen; van de ene dag op de andere word je gedropt in een studentenstad als Leuven. Plots moet je zelf voor je eten en toiletpapier zorgen en moet je maar uitzoeken waar, wanneer en welke les je moet volgen. Die lessen blijken dan ook nog in immense aula's door te gaan die in niets gelijken op dat gezellige klaslokaaltje uit de humaniora. Je leraar blijkt dan ook nog eens veranderd te zijn in een saaie prof die gewoon zijn cursus staat af te lezen. Gelukkig is het niet allemaal kommer en kwel. Je bepaalt uiteindelijk zelf of je nu al dan niet naar de les gaat, je leert een heleboel interessante mensen kennen en je gaat zoveel op stap als je zelf wil of kan. De grote bevrijding of een regelrechte nachtmerrie? Wij peilden naar het lief en leed van enkele nieuwkomers in Leuven. Vijf studenten strikten we in onze netten: Wilfried, Hans, Jörg, Isabelle en Kim. Respektievelijk studeren zij oude en moderne geschiedenis en de laatste drie pol & soc. In de hoop dat het hen goed zal blijven vergaan, zullen we hen nogmaals interviewen na de profexams en vlak voor de eerste zit.

dat voor eerstekanners die niet meegeweest zijn op opvangweekend de drempelvrees veel groter is. Zij zullen minder snel geneigd zijn om in hun entje de fakbar binnen te stappen. Zo ook bij studenten geschiedenis. Tot voor kort was het daar blijkbaar nooit voorgekomen dat een

waarom het eigenlijk nodig was om een cursus elk jaar aan te passen. Isabelle ergerde zich vooral aan de lange rijen in de Acco en het feit dat er voor bepaalde vakken helemaal geen cursussen waren. Voor Wilfried was dat allemaal niet zo'n probleem. Hij had zijn notities want hij was

werd bekritiseerd, was het feit dat hen gezegd werd dat het om een verplichte test ging, terwijl dit volgens de onderzoekers helemaal niet het geval was. Wie kan je tegenwoordig nog vertrouwen?

Studenten in Leuven wil ook zeggen: leven in Leuven. Zoals de meeste Leuvense studenten zitten ook deze vijf studenten op kot. Voor heel wat studenten is het kotleven een hele aanpassing maar voor Isabelle is de overgang alvast vlot verlopen. Ze vindt het zelfs fantastisch hoe proper haar kot er nog altijd bijligt. Ze had veel Leger verwacht. Wilfried en Hans hebben zelfs al een meisje gevonden om hun kot op te ruimen en de afwas te doen. Ook op mamië wordt hiervoor nog wel eens een beroep gedaan, net als voor het eten. De diepvriesvakjes worden 's zondags blijkbaar goed gevuld. Zelf koken blijft dan ook meestal beperkt tot kleine maaltijden of snacks. Hans stelde trouwens dat 'als je niet kan koken, je best niet kan koken.' Hij sprak uit ervaring, al had hij het

(foto Elena Schutjes)

Alle onderzoeken en oriënteringsproeven ten spijt blijkt het onderwijssysteem en het vakkenpakket nu niet meteen het doorslaggevend element te zijn bij de studiekeuze. De keuze valt veelal op Leuven omdat er een tof uitgaansleven is en ze hier veel bekende denken of hopen tegen te komen. Toch blijkt het feit dat de proefexams niet bindend zijn en dat bijna alle examens schriftelijk zijn bij een enkeling te hebben meegespeeld. Kim en Jörg kozen uiteindelijk voor pol en soc omdat ze dat het best vinden aansluiten bij de richting menswetenschappen die ze gevolgd hebben in het secundair. Isabelle ziet de drie dingen die haar het meest interesseren in haar studiekeuze verenigd: talen, omgaan met mensen en tekenen. Ze verwacht dan ook dat ze volgend jaar de richting communicatie kan kiezen. Wilfried wil graag geschiedenisleraar worden en bij Hans waren het de infodagen die hem over de streep trokken, samen met de goed uitgeruste bibliotheek die hij te zien kreeg. Het feit dat het om een katholieke universiteit gaat, blijkt niemand echt te interesseren. Alleen Hans vindt het positief omdat hij zich toch nog katholiek voelt. Allemaal vinden ze wel dat er van het katholieke karakter sowieso weinig te merken is.

Fak

Over de opvang tijdens de eerste weken zijn ze alle vijf zeer entoesiast. Voor Wilfried is de aankomst in Leuven heel goed meegevallen. Hij had wel schrik 'voor heel veel studenten' maar aangezien hij 'heel sociaal' is en 'zich heel hard aanpast', was het nog wel 'heel plezier'. Isabelle, Jörg en Kim zijn mee geweest op het opvangweekend georganiseerd door Politika en vonden het een positieve ervaring. Op die manier konden ze ergens terecht met hun vragen en leerden ze mensen kennen om tijdens de eerste weken mee naar de les of op kafee te gaan. Ook de fakbar is volgens de pol en socers heel belangrijk in de opvang. Daar zitten immers studenten die eerste kan reeds achter de rug hebben en die nog heel sociale mensen zijn ook. Die komen met je babbelen en behandelen je niet als 'schachten' maar als gelijken. Het is volgens hen wel opvallend

eerstekanster (een meisje dus) in haar entje de fak kwam binnengewandeld. Volgens Hans heeft ze zich alleszins goed geamuseerd. Ook de opvangactiviteiten die buiten de fakulteiten werden georganiseerd werden positief onthaald. Het studentenwelkom op de Oude Markt, vooral de film, kon op veel sympathie rekenen.

Op studievak was al wat meer verscheidenheid waar te nemen. Wilfried kon ons fier meedelen dat hij nog geen enkele les gemist heeft. Hij heeft dan ook

"Vijftig frank voor een stomme kola is echt wel onaanvaardbaar"

zeer goede voornemens: alleen als hij zich na een avondje stappen echt te slecht zou voelen zal hij misschien wel eens brossen. Bij de pol en soc'ers was het vlees zwakker: alledrie hebben ze reeds meerdere lessen gemist. Ze tillen daar wel niet al te zwaar aan. Isabelle vindt een Politikaufit toch net iets belangrijker dan sociale statistiek. Jörg schuift de schuld voor zijn gebros dan weer af op de valven. Hij vindt die alles behalve duidelijk als het er op aankomt om je lesrooster te achterhalen. Aan de valven gaan kijken vindt hij sowieso nogal veel moeite. Ook Kim vindt brossen helemaal niet zo erg. Veel nieuws had hij in de lessen immers nog niet geleerd. Dat de eerste lessen toch maar saaie inleiding zijn en dat profen toch maar hun cursus stonden af te lezen, werd eveneens ter verschoning ingeroepen. Dit lag trouwens in de lijn der verwachtingen: de meesten hadden van kennissen reeds vernomen dat naar de lessen gaan zeker geen must is. Als je de cursus leert kom je er wel, wist Kim ons te vertellen. Met betrekking tot die cursussen werd nochtans heel wat kritiek geuit. Vooral het feit dat veel cursussen er gewoonweg nog niet waren omdat zij elk jaar volledig herschreven worden, werd allerminst geapprecieerd. Hans vroeg zich af

wel naar alle lessen geweest. Toch had ook hij verwacht dat de cursussen wat sneller beschikbaar zouden zijn. Voor Hans lag het probleem meer op het vlak van de financiën. Hij moet zijn cursussen zelf betalen met het budget dat hij iedere maand van thuis gestort krijgt. Omdat hij de eerste week wat te veel op stap geweest is vreest hij echter dat er niet genoeg geld zal overblijven. Wat de lesrooster betreft wou Hans nog even kwijt hoe hatelijk hij het wel vond dat de lessen echt niet aansluiten. Jörg en Wilfried schaalden zich volmondig achter hem, want ook zij vinden die zogenaamde springuren onnodig tijdverlies.

Ofschoon het monitoraat nog niet echt met de begeleiding van start is gegaan, waren alle studenten toch wel van plan om er zeker gebruik van te maken. Isabelle was wel even geschrokken op de eerste infossessie. Ze kreeg te horen dat ze na eind oktober maar best niet meer kon uitgaan en dat ze dan snel achter haar boeken moest kruipen. Dat zag ze totaal niet zitten. Toch vindt ze het goed dat het monitoraat haar een beetje schrik probeert aan te jagen. "anders gaat dat echt niet goed komen", denkt ze. Jörg vond vooral de persoonlijke begeleiding die het monitoraat aanbiedt een goede zaak. Zo ook Wilfried, die vond dat de drempel om naar een prof toe te stappen toch wel heel groot was. Kim was evenmin erg geneigd om in een aula met vierhonderd studenten een vraag te stellen aan de prof. Een 'rooie ballonkop' zag hij duidelijk niet zitten.

Mamië

In de Veto van vorige week kon je reeds lezen dat in de eerste kandidatuur pol en soc en in de eerste kan Rechten dit jaar geëksperimenteerd werd met ingangsexams. Aangezien bij onze eerstekanners drie pol en socers waren, peilden we even naar deze unieke ervaring. Entoesiast waren ze niet echt, integendeel. Zowel Kim als Jörg en Isabelle vonden dat de test veel te lang duurde, zodat het bijna onmogelijk was om de hele test geconcentreerd te blijven. Kim nam de test sowieso niet echt serieus. Er werd blijkbaar ook niet echt uitgelegd waarom de test nu eigenlijk werd afgenomen. Wat echter het hardst

dan over het doen smelten van een plastic potje in de mikrogolfoven. De Alma wordt sporadisch wel eens bezocht door Wilfried. Hij vindt het er veel te druk maar het eten is er wel te pruimen. Alleen iets te veel deegwaren naar zijn smaak. Gelukkig is leven in Leuven meer dan eten alleen. Toch lijkt het sociale leven beperkt tot het uitgaansleven. Niemand had op dit moment echt tijd om te sporten. Ook aansluiten bij een of andere vereniging zat er voorlopig niet in. Uitgaan dan maar! Keuze genoeg in Leuven, maar toch blijft de fakbar het populairst. Kim vindt het trouwens nogal duur op andere plaatsen. Vijftig frank voor 'een stomme kola' vindt hij echt wel 'onaanvaardbaar'. Ook de fuiven waar men naartoe gaat zijn voorlopig nog vooral de kringfuiven. Vooral omdat men z'n weg nog moet vinden. Geen van de vijf had echter het gevoel dat het studentenleven 'de grote vrijheid' had gebracht. Isabelle vond dat haar ouders haar thuis ook heel vrij lieten. Kim vond dan weer dat je in Leuven ook helemaal niet vrij bent. "Als je thuis zit, hebt ge uw ouders om te controleren en als ge in Leuven zit hebt ge uw budget." Hans vond wel dat de vrijheid die je in Leuven hebt ook z'n nadelen had. Je hebt immers een sterk karakter nodig als je nog aan studeren wil toekomen. Volledigheidshalve voegde hij er meteen aan toe dat hij alvast geen sterk karakter had.

Dat bracht ons onvermijdelijk bij de verwachtingen op studiegebied. Hans betwijfelde alvast of hij in één zittijd zou kunnen slagen. Hij hoopt er natuurlijk wel op, net als Isabelle, die het heel oneerlijk zou vinden ten opzichte van haar ouders moest ze een heel jaar op diens kosten gaan 'bonjourner' en dan niet slagen. Toch was Kim de enige die heel zeker was dat hij eerste zit ging halen. Hij ziet het namelijk niet zitten om in juli en augustus, met temperaturen van boven dertig graden, nog eens te gaan blokken en tweede zit af te leggen. Wordt ongetwijfeld vervolgd.